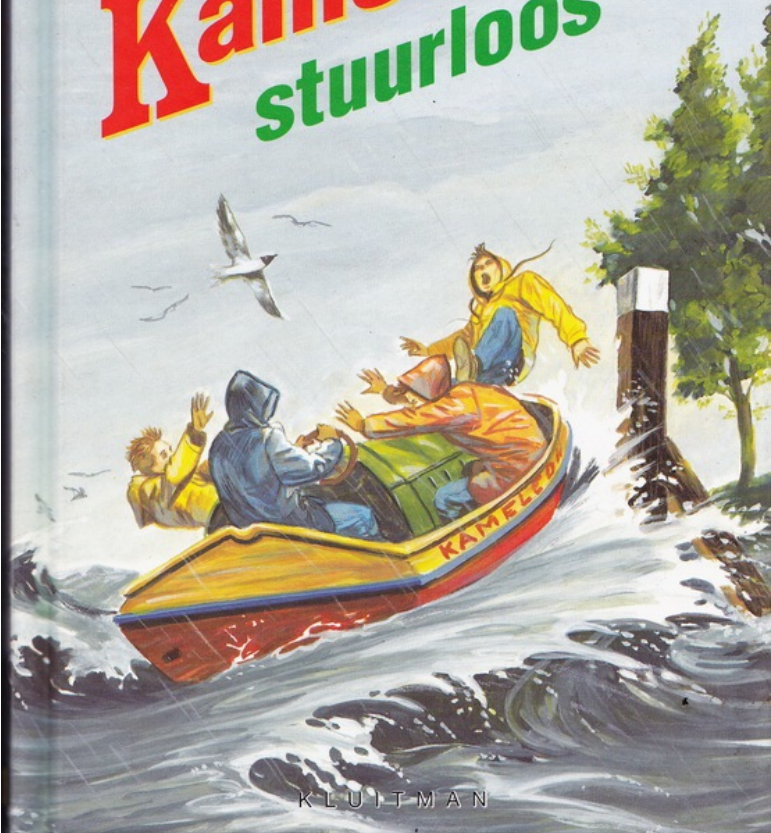

P. de Roos

de Kameleon stuurloos

KLUITMAN

P. de Roos

De Kameleon stuurloos

Geïllustreerd door Ruud Hameeteman

Uitgeverij Kluitman, Alkmaar

HOOFDSTUK I

Een knal op het water

„Nou, dat hebben we ook weer gehad,” merkte Hielke Klinkhamer op. Met nog drie jongens kwam hij het schoolgebouw uit lopen.

Snel liep het viertal om het gebouw heen naar een grachtje dat achter de school lag. Boven hen betrok de lucht steeds meer. Donkere donderkoppen schoven in elkaar en vormden een loodgrijs geheel.

Met een krachtige beweging gooide Hielke zijn rugtas met boeken in de boot die aan de lage kade lag. De andere drie volgden zijn voorbeeld en stapten vervolgens in de boot. Hielke maakte de touwen los waarmee de boot aan twee iepen was vastgemaakt. „Varen met die hap,” riep hij uit. „We zijn er weer voor een week vanaf!” Snel zakte hij door zijn knieën en met één hand steunend op de kademuur sprong hij in de boot.

De jongen die achter het stuur van de boot zat en als twee druppels water op Hielke leek, startte de motor en bracht de boot naar het midden van het grachtje.

Nog geen honderd meter verder moesten ze onder een druk bereden brug door. Op de brug stonden een paar meisjes naar de boot te kijken.

„Hé, zien we jullie nog in de vakantie?” vroeg een van hen.

„Geen idee,” antwoordde de donkerblonde jongen in de boot. „We bellen wel, oké?”

„Goed, en doe ze de groeten in Lenten, hè!”

„Komt voor elkaar. Hoi!”

„Zeg, we móeten toch niks met die meiden, hè?” vroeg de donkerblonde jongen aan de anderen.

„Kees, maak je niet druk, joh. We zien wel wat we gaan doen. Voorlopig moeten we eerst droog thuis zien te komen.”

Hielke keek naar de lucht en voelde hoe de wind met vlagen over het water streek. De herfstvakantie was vandaag begonnen, maar de najaarsstormen al een paar dagen eerder. „Na de vakantie kunnen we het wel schudden om nog met de Kameleon naar school te gaan. Dan zullen we de bus moeten pakken.”

„Ja,” antwoordde de jongen die niet anders dan zijn tweelingbroer kon zijn, „schudden wordt het zeker, want met de wind pal tegen zullen we het nog moeilijk krijgen.”

„Volgens mij gaat het nog regenen ook,” merkte Kees op.

„Zou best weleens kunnen, dus laten we onze regenjacks

maar aandoen.” Hielke ging op zijn hurken voor de motorkap van de Kameleon zitten en haalde vanonder het bankje een viertal regenjacks tevoorschijn. Hij deed ze uit, waarna ze de jacks een voor een aantrokken.

Intussen voeren ze onder een smalle brug door. Op de brug stonden een stel jongens die naar de Kameleon keken.

„Leve de Kameleon!” riep een van hen. „Wanneer blijft de Kameleon voorgoed in Middenveen?”

„Pfff,” zuchtte Sietse, zonder verder antwoord te geven. „Ze hebben onze school al afgepakt, maar de Kameleon, daar blijven ze met hun pootjes mooi vanaf!”

„Zeker weten,” vond ook de jongen die als laatste zijn regenjack had aangetrokken. „De Kameleon hoort in Lenten thuis en nergens anders.”

Sietse kreeg kippevel bij het idee alleen al dat hij niet meer met zijn vrienden in de Kameleon over het meer van Lenten zou kunnen varen. Middenveen was geen vervelende stad, hij begon er langzamerhand zelfs aan te wennen, maar de sfeer van Lenten had het toch niet.

Nu hij erover nadacht, was het hem meegevallen om aan de nieuwe school te wennen, vooral omdat ze er met de Kameleon naartoe gingen. De bewonderende en soms ook jaloerse blikken van de andere leerlingen maakten veel goed

van het gemis van hun oude en vertrouwde school in Lenten. Hij vond het nog steeds jammer dat de gemeente er niet in was geslaagd de dependance te behouden. Vreemd toch hoe een maatregel die door de regering was genomen en die zakelijk en koud in de kranten stond, je persoonlijk zo kon raken.

Inmiddels voeren ze op het brede kanaal dat naar Jonkersveen leidde. Het was nog maar een klein stuk voor ze op het meer, hun meer, waren.

Sietse vermoedde dat ze er met die tegenwind wel langer dan het gebruikelijke half uur over zouden doen. „Louw,” riep hij naar de jongen die als laatste zijn jack had aangedaan, „leg jij de rugtassen even in het vooronder? Als het straks gaat regenen, kunnen die tenminste niet nat worden.”

Met tegenzin ging Louw de rugzakken verzamelen. „Zeg Sietse, kun je niet wat rustiger varen, de Kameleon rolt als een gek.”

„Man, wat kan ik daar nou aan doen? Je ziet toch dat het hard waait!”

„Let maar niet op hem, Sietse. Hij is gewoon een beetje sjagrijnig omdat-ie Mariska een week lang niet meer ziet!” merkte Hielke op.

„Daar zou ik blij mee zijn,” zei Kees. „Dat gedoe met die

meiden, daar word je toch doodziek van.”

„Ach, jij snapt er niets van,” reageerde Louw. „Mariska is...”
„Het einde!” riep Kees vanonder zijn capuchon. Hij grijnsde naar Hielke tegenover hem, die zijn gelach flauw beantwoordde.

„Laat Louw nou maar, hij kan het ook niet helpen dat hij door het l-virus is getroffen,” zei Hielke.

„Het l-virus?” vroeg Kees.

„Ja, even je verstand laten werken, Kees. Ik weet dat het moeilijk voor je is, maar probeer het toch maar.” Hielke zag aan het gezicht van Kees dat hij het ineens had begrepen.

„Weet je trouwens wie er ook verliefd is?” Hielke moest flink roepen om boven het gebrom van de hard werkende Kameleonmotor uit te komen.

„Nee,” antwoordde Kees. „Wie dan?”

„Gerben,” zei Hielke.

„Gerben? Maar die is toch al getrouwd?” Louw keek Hielke niet-begrijpend aan.

„Ja natuurlijk, maar heb je weleens gezien hoe verliefd hij is op zijn nieuwe auto?”

„Die Lancia V6 die hij al een paar maanden heeft?” merkte Kees op.

„Ja, je mag er amper naar kijken, zo bang is-ie dat er een kras

op komt! Het is nog niet eens winter en dat ding staat nu al in de garage, kun je nagaan.”

„Ben je eigenlijk weleens met hem meegereden?” vroeg Kees. „Je hoeft het gas maar even aan te raken en je blaast zo naar de honderdvijftig. En je merkt er helemaal niets van!”

„Wacht maar totdat Zwart hem pakt, dan piept-ie wel anders,” merkte Louw op.

„O, maar daar zal Zwart weinig kans voor krijgen, want Gerben trapt ’m alleen op z’n staart op de snelweg.” Terwijl hij die woorden uitsprak, stak Kees zijn hand uit, met de palm naar boven. „Ik voel de eerste spetters al, jongens. Kijk eens wat een donkere lucht, dat wordt een plensbui.”

„Zeker weten,” zei Sietse. „Kijk maar naar het water, daar komt de regen al aan!”

De aanwakkerende wind, die de regen aankondigde, zwiepte het water voor de Kameleon nog meer op. Omdat de wind recht over het kanaal blies, moest de Kameleon elke schuimende roller vol nemen. Een paar tellen later ging de hemelkraan open en werden de jongens van twee kanten tegelijk besproeid met water.

„Hé!” riep Sietse. „Let op dat we niet vollopen. Pak de hoosblikken alvast.”

Hielke gaf Kees een hoosblik. „Er valt nu nog niets te hozen,”

riep die, terwijl hij het randje van zijn capuchon even optilde.

„Dat komt straks wel,” reageerde Hielke.

Intussen waren ze Jonkersveen binnengevaren en werd het water in het kanaal wat rustiger.

„Het zal mij benieuwen hoe het straks op het meer is!” schreeuwde Sietse.

De anderen, die met hun rug naar de regen en de wind waren gaan zitten, knikten slechts.

Met het hoofd diep teruggetrokken tussen zijn schouders gluurde Sietse vanonder zijn capuchon de striemende regen in. Toch nog redelijk vlot wist hij door Jonkersveen te varen. Ze naderden nu het punt waar het kanaal overging in het meer. De opening van het kanaal was met twee rijen dikke, houten palen aangegeven. De rijen palen vormden als het ware een trechter.

„Allemachtig,” siste Sietse zacht. De situatie op het meer was nog erger dan hij al had verwacht. De wind had het water van het meer precies in de Jonkersveense hoek opgestuwd. Hij schatte dat de golven gemiddeld driekwart meter hoog waren, met uitschieters naar een meter. „Hoe komen we hier heelhuids doorheen?” mompelde hij.

Louw, Kees en Hielke merkten aan het woeste deinen en rollen van de Kameleon dat ze in ander vaarwater kwamen.

Hielke wierp een schuine blik over zijn schouder en wat hij zag, maakte hem voor één keer blij dat hij niet achter het stuur van de Kameleon zat. Hij hoopte dat Sietse hen hier doorheen kon loodsen. Als dat hem lukte...

Sietse had zijn handen vol aan het op koers houden van de Kameleon. De windvlagen, de venijnige golven en de neerkletterende regen dwongen hem zich tot het uiterste te concentreren. Hij wilde proberen na de rij palen aan stuurboord het rustiger water langs de Polderdijk te bereiken. Tot een meter of veertig van de dijk af was het water duidelijk minder wild, omdat het in de luwte van de dijk lag.

Opeens zakte Sietse's capuchon voor zijn ogen. Tegelijkertijd werd de Kameleon door een golf hoog opgetild en kreeg de wind vat op de boot, die vrijwel volledig uit het water was gekomen. De Kameleon maakte een halve slag en gleed over de rug van de golf met een flinke vaart door.

Voordat Sietse kon ingrijpen, knalde de Kameleon met een harde klap op de dukdalf die een meter of wat van het eind van de rij palen stond.

Sietse werd, net als de anderen, van zijn bankje gelanceerd en kwam boven op de motorkap terecht. Versuft lag hij daar even. Hij voelde hoe zijn rechterhand iets raakte wat heel heet was. Snel trok hij zijn hand terug. Verdwaasd kromp hij zo snel

mogelijk van de motorkap af, naar de kant waar Hielke zat. Hielke zat er echter niet meer.

Sietse keek over de rand van de Kameleon en zag dat zijn broer gestrekt in het water lag, niet ver van de boot. De nu stuurloze Kameleon dreef tussen de laatste paal en de dukdalf door, in de richting van Hielke.

Sietse wilde zijn broer te hulp springen, maar zag dat de afstand tussen hen snel kleiner werd. Een ogenblik later kon hij een proestende Hielke aan zijn regenjack omhoogtrekken. Terwijl Sietse hem de boot in probeerde te trekken, schudde Hielke een paar keer verdoofd zijn hoofd. „Wat is er gebeurd? Waar zijn we?”

„Niet praten, dat komt later wel. Waar zijn Louw en Kees?” Sietse trok een been van Hielke binnenboord en keek om zich heen.

Aan bakboord was Louw bezig Kees aan boord te hijsen. Het lukte niet erg, alleen Kees' handen waren te zien.

„Moet ik je helpen?” schreeuwde Sietse, terwijl hij Hielke met een flinke ruk half binnenboord trok.

„Jaaa!” schreeuwde Louw terug. „Ik krijg hem niet hoger. Die knul weegt als lood!”

Op dat moment draaide de Kameleon weer bijna een halve slag, in de richting van de dukdalf.

Sietse zag dat Kees vermorzeld dreigde te worden tussen de Kameleon en de dukdalf. Razendsnel trok hij Hielke nog verder naar binnen, waarna hij voor de motor langs kroop en met beide armen een wilde greep in het water deed, in de hoop iets van Kees te pakken te krijgen. „Ik heb 'm, ik heb 'm! Trekken Louw, shit Louw, trékken!”

Met z'n tweeën wisten ze Kees voor een deel aan boord te hijsen. Ze konden alleen niet voorkomen dat Kees zijn ene been toch tussen de Kameleon en de dukdalf gekraakt werd. Een ogenblik later trokken ze de schreeuwende Kees alsnog aan boord van de slingerende Kameleon.

Een kans op rust werd de jongens echter niet gegund, want met een flinke vaart dreef de Kameleon stuurloos naar de basaltblokken die de oevers van de kanaalingang beschermden.

„Sietse!” riep Louw, terwijl hij naar de oever wees, waar de golven hoog tegenaan beukten.

Zonder te antwoorden kroop Sietse over Louw en Kees heen. Een snelle blik op Hielke vertelde hem dat die alweer wat begon bij te komen. Sietse ging op zijn bank zitten en wilde de Kameleon in zijn achteruit zetten. De versnellingspook zat echter vast. Nu pas merkte hij dat de motor van de Kameleon was afgeslagen. Hij draaide herhaaldelijk de contactsleutel om,

zonder resultaat. Sietse draaide wild aan het stuur, al wist hij dat dat zonder de stuwende kracht van de draaiende schroef eigenlijk geen zin had. Kees schreeuwde en er liep even een rilling over Sietses rug.

De zwartgrijze basaltblokken waren nog maar een paar meter weg...

HOOFDSTUK II

Van kwaad tot erger

Met een oorverdovend gekras en een holle dreun schoof de Kameleon op de basaltblokken. Opnieuw kwamen ze met een schok tot stilstand. Alles en iedereen werd weer door elkaar gegooid. Dit keer hadden de jongens het echter zien aankomen, waardoor de gevolgen beperkt bleven. Verward keken ze elkaar aan.

„Wat is er in vredesnaam gebeurd?” riep Hielke.

„We zijn tegen een dukdalf geklapt en verder weet ik het ook allemaal niet,” antwoordde zijn broer. „We moeten in ieder geval zo snel mogelijk uit de Kameleon. Hij glijdt alweer terug en straks zitten we opnieuw in de problemen. En we moeten kijken wat er met Kees aan de hand is. Hij ligt zo hard te schreeuwen, zou zijn been soms gebroken zijn?”

Hielke, die weer helemaal bij zijn positieven was, zocht het touw waarmee de Kameleon kon worden vastgelegd. Hij maakte snel één eind vast aan een van de kikkers op de boeg van de Kameleon en wachtte op het juiste moment om uit te stappen. Toen de Kameleon even stillag, nam hij zijn kans

waar. Resoluut stapte hij over de rand van het gangboord op de basaltblokken. Toch was hij ook bang, want als de Kameleon door een golf plotseling zijn kant op zou schuiven, was er straks nog iemand gewond aan zijn benen. Vlug klauterde hij omhoog, naar het gras hoger op de oever. Terwijl hij aan het touw trok, zette hij zich schrap en keek rond naar een stevige paal of boom, waaraan hij de Kameleon kon vastmaken.

„Pak jij 'm onder zijn armen?” vroeg Louw aan Sietse, terwijl hij uit de Kameleon stapte en Kees zijn benen optilde. Het geschreeuw van Kees was boven de wind en de regen uit te

horen.

„Hou je kop toch eens dicht,” beet Sietse hem hijgend toe.

„Wij doen dit ook niet voor de lol, hoor.”

„Dat weet ik wel, maar m’n been doet zo’n verrekke pijn. Zou het gebroken zijn?”

Sietse gaf niet onmiddellijk antwoord, want hij stond nu met één been op de blokken. Met een snelle beweging wilde hij zijn rechterbeen ook over de rand trekken, maar de Kameleon begon in zijn richting te schuiven. Wanhopig keek hij naar zijn broer.

„Hielke, trekken, straks liggen we er met z’n tweeën onder!” schreeuwde hij.

Hielke zag hoe zijn broer en Kees, doordat de Kameleon op een golf meeschoof, onder de boot verdwenen. Alleen Louw wist zich staande te houden, terwijl hij de benen van Kees bleef vasthouden.

Hielke schrok. Zijn adem stakte in zijn keel. „Nee hè, Kameleon, dat doe je me toch niet aan...”

Een tel later stond Sietse echter weer op. „Louw, kom op! We kunnen Kees zo niet laten liggen.”

Gezamenlijk wisten Sietse en Louw hun vriend uiteindelijk toch op het gras te krijgen, waar ze met z’n drieën even lagen uit te hijgen.

„Nou moeten we Hielke helpen!” schreeuwde Louw.
„Ga jij maar.” Sietse keek vlug even naar het been van Kees.
„Ik ga naar die boerderij om een ambulance te bellen,” riep hij Louw na.

Sietse rende naar een boerderij die een meter of vijftig van het kanaal lag en belde daar aan. Al snel werd hij binnen gelaten.

Tegelijkertijd wisten Hielke en Louw de Kameleon naar een rustiger deel te leiden, waar ze hem aan de voor- en achterkant vastmaakten. Daarna liepen ze naar de kermende Kees.

Rond een uur of tien op de avond van diezelfde vrijdag bekeken Hielke en Sietse met hun vader in het boothuis de schade die de Kameleon had opgelopen.

„Moet je eens kijken,” riep Sietse uit, „het lijkt wel of door de klap de radiator en het voorste deel van de motorkap zijn weggedrukt.” Hij wees naar het voorstuk van de motorkap, dat aan de rechterkant was losgebroken.

De jongens zagen de Kameleon sinds de aanvaring met de dukdalf voor het eerst terug. Hun boot was zojuist door de waterpolitie teruggebracht, nadat de wind in de loop van de avond weer wat was gaan liggen.

De jongens hadden een bewogen middag achter de rug.

Toen de ambulance uit Middenveen was gearriveerd om Kees te halen, was zowel de waterpolitie, te voet, als de gewone politie van Jonkersveen al aanwezig.

Sietse moest voor alle zekerheid ook naar het ziekenhuis om te laten controleren of hij helemaal in orde was. De ambulancebroeders hadden al heel snel gezien dat Kees zijn been had gebroken.

Hielke en Louw waren met hen meegegaan. Gelukkig bleek Sietse niets te mankeren, hij zou waarschijnlijk alleen een tijdje last houden van een stijf been. De jongens waren door een taxi naar huis gebracht.

„Het lijkt erop dat dat de enige schade is, pa, met misschien nog wat krassen op de bodem,” merkte Hielke op.

„Ik ben bang van niet, jongens,” reageerde Evert Klinkhamer. Hij scheen met een sterke zaklantaarn in de Kameleon.

„Wat bedoel je, pa?” wilde Sietse weten. Zijn rechterbeen was nu pijnlijk en stijf, waardoor hij nauwelijks normaal door de Kameleon kon lopen.

„Nou kijk, als de radiator en de voorkant van de motorkap naar voren zijn geschoven, kan dat alleen maar zijn veroorzaakt door iets wat daarop een grote kracht heeft uitgeoefend.” Klinkhamer zag dat zijn zoons hem niet begrepen. „Ik denk dat ik wel weet wat er is gebeurd. Als ik

het goed heb, kan ik het jullie zo laten zien.” De smid voelde aan de linkerhelft van de motorkap, die nog op zijn plaats zat. Door aan een handgreep die in het metaal was uitgespaard, te trekken kon hij de kap omhoog doen. Vervolgens boog hij zich voorover, ging op zijn knieën zitten en voelde met zijn rechterhand onder de motor. „Zie je wel...”

„Wat zie je, pa?” vroegen Hielke en Sietse gelijktijdig.

„Kijk eens naar de motorsteunen... Door de klap die jullie hebben gemaakt, is de motor van zijn steunen geslagen. Hij zit nu...” Klinkhamer voelde opnieuw met zijn hand onder de motor, „alleen nog vast met de voorste twee steunen. De achterste twee zijn finaal afgebroken.” Met enige moeite ging de smid weer staan. „De voorste twee steunen zijn trouwens ook helemaal krom. Daar zal de slijptol aan te pas moeten komen.”

„Vandaar dat de motor was afgeslagen,” zei Sietse.

„Ja,” ging zijn vader erop in, „en in feite hebben jullie nog geluk gehad, want zonder die stukken flexibele benzineleiding die we er in hebben gemaakt, was de kans op brand ook nog groot geweest.”

„Pfff,” zuchtte Hielke, „gaan wij even een eindje varen...”

Sietse probeerde ook, zo goed en zo kwaad als dat ging, op zijn knieën de motor te bekijken. „Moet je eens kijken, zelfs

de lagers van de schroefas zijn uit elkaar gesprongen. De as zelf lijkt trouwens ook wel krom.”

„Maken jullie je borst maar nat, want de hele boel moet uit elkaar.” Klinkhamer stapte uit de Kameleon en liep naar de deur van het boothuis. „Hou er maar rekening mee dat jullie volgende week aan de bak kunnen.”

„Daar gaat onze vakantie, Sietse.” Hielke keek mistroostig naar de Kameleon. Vrijwel nooit hadden ze meer aan de Kameleon hoeven doen dan het gebruikelijke onderhoud, en nu dit.

„Niets aan te doen, joh,” antwoordde zijn broer, „de Kameleon is belangrijker dan onze vakantie.”

De volgende morgen waren Hielke en Sietse al vroeg begonnen met het loshalen van de motor. Die hing inmiddels in de takels van de hijsbok in het boothuis.

Hielke draaide een laatste moer los en haalde toen een deel van de schroefas uit zijn lagers. „Eens kijken of dat ding inderdaad krom is.” Met Sietse liep hij naar de smederij, waar hun vader ook al bezig was.

„En jongens, hoe gaat het?”

„De motor hangt al los en dit is de schroefas,” antwoordde Hielke. „Kun je er ook even naar kijken, pa?”

„Natuurlijk,” zei de smid. Hij liep naar een freesbank. „Zet

hem daar maar eens in, Hielke. Dan laten we hem even draaien en dan zien we het zo.” Klinkhamer drukte op een schakelaar, stelde de bank in en liet de as draaien.

De jongens zagen het al meteen. Krom.

„Daar moet een nieuwe voor komen,” zei Sietse. „Maar hoe komen we aan het geld?” De wanhoop stond in zijn ogen.

„Maken jullie je daar nou maar niet druk om,” antwoordde zijn vader. „Als het goed is, komt De Pauw er over een uurtje een brengen, samen met wat andere dingen die ik al heb besteld.”

„De Pauw uit Middenveen?” vroeg Hielke verbaasd. „Waar jij weleens vaker spullen bestelt?”

„Ja, die De Pauw. Ik heb hem vanochtend gebeld toen jullie aan het slopen waren, en hem verteld wat er aan de hand was. ‚Voor de Kameleon maak ik een speciale bestelling’, heeft hij gezegd, dus...”

„En je had nog wat besteld, zei je?” wilde Sietse weten.

„Ja, een nieuwe demper en zo.” Met een glimlach zette de smid de freesbank weer uit en liep naar het werkstuk waar hij mee bezig was.

„Een nieuwe demper?” vroeg Hielke, die net als zijn broer een beetje overdonderd was door wat zijn vader al voor hen had geregeld.

„Eentje die een stuk stiller is dan de oude,” antwoordde Klinkhamer nonchalant kijkend.

„Maar dan zijn we die mooie Kameleonroffel, onze sound, kwijt.” Sietse was er duidelijk niet blij mee.

„Dat weet ik, maar je krijgt er ook wat voor terug,” legde zijn vader uit.

„Wat dan?” vroeg Hielke.

„Doordat het geluid beter gedempt wordt, maken jullie niet zoveel lawaai en vallen jullie niet meer zo op...”

„Daar hebben wij anders nooit problemen mee gehad,” onderbrak Sietse zijn vader.

„Dat begrijp ik, maar het zal voor Zwart ook moeilijker zijn om aan het geluid te horen hoe hard jullie varen!” Met een grijns keek Klinkhamer zijn zoons aan.

„Hé, dat is gaaf, pa! Daar had ik niet aan gedacht.” Hielke keek zijn broer enthousiast aan. „Kun je het je al voorstellen, Sietse, de Kameleon die straks zacht brommend over het water schiet!”

„Ja, als een Jaguar die zoevend over de weg gaat,” voegde Sietse eraan toe.

„Heren,” het gezicht van de smid kreeg met moeite een serieuze uitdrukking, „het is jullie toch wel duidelijk dat dit geen aanleiding mag zijn om voortaan over het meer te

scheuren, hè?!”

„Natuurlijk niet, pa,” klonk het uit twee monden tegelijk, „alleen als het nodig is!”

Het gelach van Hielke en Sietse werd onderbroken door een geluid van iets wat met een knal tegen de zijkant van de werkplaats werd gegooid. Geen drie tellen later kwam iemand opgewonden de smederij in gerend.

„Ze hebben m’n auto gestolen! Ze hebben m’n nieuwe Lancia gestolen, uit de garage nog wel! Stelletje tuig! Ze hebben zelfs Kara te pakken gehad met een vergiftigde worst.”

„Kara is toch niet dood?” vroeg Hielke geschrokken.

„Nee, gelukkig niet. Ze slaapt waarschijnlijk nog wel een tijdje. Dat slimme beest moet al heel snel geproefd hebben dat er iets niet in orde was met die worst, want toen de dierenarts haar maag had leeggepompt, bleek ze er maar weinig van te hebben gegeten. Als ik dat schorem te pakken krijg dan...”

„Ho ho, Gerben, ga eerst eens rustig zitten,” maande Klinkhamer hem.

Met horten en stoten vertelde Gerben wat er was gebeurd.

„Weet Zwart er al van?” vroeg Klinkhamer.

„Ja, die heb ik vanochtend meteen gebeld en hij is al geweest ook. Hij hoopte dat de dieven m’n auto snel ergens zouden

achterlaten, dat het alleen een kwestie van joyriding zou zijn.

Joyriding! Ha, dat ding kan al wel in Afrika zijn!”

„In Afrika? Overdrijf je nu niet een beetje, Gerben?” merkte Sietse op.

„Ik overdrijven? Dat doe ik toch nooit! Ik vertel altijd de waarheid en niets anders dan de waarheid.”

„Nou ja. Dan wel jouw waarheid, Gerben!” Klinkhamer knipoogde even naar zijn zoons. „Maar goed, jij zit dus ook in de problemen.”

„O, wie dan nog meer?” vroeg Gerben, verbaasd dat iemand anders kennelijk ook nog een probleem kon hebben.

Daarop vertelden Hielke en Sietse wat zij de vorige middag met de Kameleon hadden meegemaakt.

„Alle autodieven en piraten nog aan toe, wat een ellende allemaal. Lig de Kameleon in het boothuis?”

Hielke en Sietse knikten.

„Nou, dat wil ik dan wel even zien.”

Terwijl Gerben opstond, ging de deur van de smederij opnieuw open. Eerst verscheen er een voet in een grijze, wollen sok, dan de rest van een been, deels in gips verpakt met daar overheen een trainingsbroek, en vervolgens zijn eigenaar.

„Hé jongens, ik ben er weer!” riep Kees met een scheve

grijns.

Achter Louw, die de rolstoel van Kees duwde, stapte ook de vader van Kees de smederij in.

„Mag je nu alweer naar buiten?” vroeg Hielke.

„Niet te lang en als-ie maar voorzichtig doet,” antwoordde Kees’ vader namens hem. „Kees is de schok nog niet helemaal te boven en vanmiddag moet hij van mij weer naar bed.” De molenaar zag dat zijn zoon wilde protesteren. „Niks mee te maken, vanmiddag ga jij naar bed. Punt uit!” Dijkstra draaide zich weer om en sprak Klinkhamer aan.

Louw, die schuin achter Dijkstra stond, wees met zijn duim in de richting van de molenaar. Op zijn gezicht lag een uitdrukking van: het zal je vader maar zijn! Omdat Dijkstra inmiddels in gesprek was met Gerben en Klinkhamer, reed Louw Kees naar Hielke en Sietse.

„Hoi Kees, hoe gaat het?” vroeg Sietse hem.

„O, wel goed, maar voorlopig zit ik met dat poot.”

„Ja, dat zal wel even duren,” merkte Hielke op. „Heb je ergens pijn?”

„Nee, dat niet, maar het begint nu al te jeuken en je kunt er niet bij, hè. Daar word je gek van.”

„We hebben je gisteravond nog gebeld, maar we kregen je vader aan de telefoon en die zei dat je al sliep.” Sietse keek

Kees grijnzend aan. „Die ouwe zorgt wel goed voor je, hè?”
„Een beetje tè goed,” was de zure reactie van Kees. „En dan loopt mijn moeder zich er ook nog mee te bemoeien, kun je nagaan.”

„Logisch dat-ie even weg wilde,” vond Louw.

„Hoe is het met jouw been?” vroeg Kees aan Sietse.

„O, gaat wel. Hij is alleen een beetje stijf.”

„Hm, en de Kameleon? Is dat niet de schroefas?” Kees wees naar de stalen staaf die Hielke in zijn handen had.

„Ja, kom je even kijken hoe de Kameleon erbij ligt?”

„Tuurlijk,” antwoordde Kees.

Louw duwde hem voorzichtig door de smederij, naar de zijdeur, zodat hij de rolstoel niet zo’n lang stuk door het grind hoefde te trekken.

Amper een minuut later zagen Kees en Louw wat er met de Kameleon gebeurd was.

„Wat een ramp, man,” zei Kees. „Weten jullie wel zeker dat je hem weer in elkaar kunt krijgen?”

„Dat is een paar jaar geleden ook gelukt,” antwoordde Sietse, „en inmiddels hebben we heel wat meer ervaring. Mijn vader heeft al onderdelen besteld en die worden vanochtend nog gebracht.”

„Gave vent is die vader van jou toch,” merkte Louw op.

„Jaha,” zei Kees op een wat trieste toon.

„Hé, pa roept.” Hielke liep naar de deur van het boothuis en opende hem.

„Jullie onderdelen zijn er!” riep Klinkhamer vanuit de zijdeur van de smederij.

„Kom, laten we gaan kijken,” zei Sietse en hij was al op weg naar de smederij.

„Ho ho, niet zo snel,” riep Louw hem na.

Hielke hielp Louw met het door het grind trekken van de rolstoel met Kees.

In de smederij stond op dat moment Joost Dekker, de bezorger van elektrotechnische groothandel De Pauw. Op de grond lagen in plastic verpakte onderdelen, terwijl hij in zijn handen een krant had.

„Jongens,” riep Gerben uit toen het viertal weer in de smederij was, „jullie hebben de kranten weer gehaald, hoor! Hier staat het.” Met een ruk trok hij de krant uit de handen van de verbouwereerde Dekker. „Kameleon krijgt zwaar ongeluk. Kijk, hier staat het allemaal. Moet je eens kijken wat een grote kop! En dat in de Middenvener Courant. Straks komt de regionale omroep jullie ook nog interviewen. Klinkhamer, die lieverdjes van je, en die ene van u ook, hoor,” onderbrak Gerben zichzelf terwijl hij Dijkstra aankeek,

„die worden nog beroemd!”

„Waren ze dat al niet?!” reageerde de smid lachend.

„Alleen is de reden dit keer niet zo leuk,” vond Kees.

„Wat geeft dat, jongen. Als ze maar over je schrijven, dat is belangrijk. Jullie zijn weer nieuws, daar gaat het om.”

„De post! Hier is de post!” riep Sjoerd Bonnema, de postbode, dwars door het gesprek. „Jongens, wat een leuk artikel over jullie in de krant,” zei hij, terwijl hij Klinkhamer een stel enveloppen gaf.

„Nou leuk is anders, hoor. We waren bijna verzopen,” reageerde Hielke.

„Ja, en zo’n been is ook niet echt leuk.” Kees wees op zijn in gips verpakte been.

„Ach, dat is zo weer vergeten.” Sjoerd zocht Gerben met zijn ogen. „Heb je je auto al terug? Of rijdt je Lancia soms al rond in een of ander land, vijfduizend kilometer hier vandaan?!”

De postbode keek nu grijnzend naar de anderen. „Misschien ligt je knuffel wel op de bodem van het meer!”

„Bonnema, kom hier, dan wurg ik je! Gemene, smerige postzegellikker! Ze hadden jou allang met een koerier naar de noordpool moeten sturen.” Gerben liep met een rood hoofd in de richting van Sjoerd.

„Dat lukt je niet, want er is daar niemand om het stuk in

ontvangst te nemen en ervoor te tekenen. En dan kom ik weer terug!”

„Ellendeling, stomme enveloppenstapelaar! Blijf staan, dan kan ik je in je lurven grijpen!” Gerben kwam echter niet verder, omdat Klinkhamer hem had vastgegrepen.

„Doe nou maar rustig aan en wind je niet zo op. Je moet zeker straks naar Zwart?” De smid probeerde Gerben af te leiden.

„Ja, maar eerst grijp ik die...”

„Raak me niet aan, Gerben, anders bezorg ik nooit meer de post bij je. Dan gooi ik alles van jou zo het meer in.” Sjoerd keek Gerben uitdagend aan.

Dat vooruitzicht was voor Gerben ook niet erg aantrekkelijk en, mede door het gelach van de jongens, besloot hij zich te beheersen. Hij trok zijn jack weer recht en zei: „Voor deze keer zal ik het door de vingers zien, maar de volgende keer...”

„Mag ik trouwens nu ook eens wat zeggen,” kwam Dijkstra ertussen. „Jullie hebben het wel de hele tijd over de Kameleon en Gerbens gestolen auto. Maar wisten jullie dat ze bij ons ook hebben geprobeerd om wat te stelen?”

„Bij jullie ook?” zei Gerben. „Wat dan? Soms die onderbroeken van u, die aan de waslijn hingen? Wilden ze die als zeilen gaan gebruiken?”

Op één persoon na moest iedereen om Gerbens opmerking lachen.

„Nou, als jullie niet hoeven te weten wat ze wilden stelen, vertel ik het ook niet.” Verontwaardigd keek Dijkstra voor zich uit.

„Sorry Dijkstra, zo bedoelde ik het niet,” bood Gerben zijn excuses aan.

„Dat zal wel. Nou ja, wat ze dus gisteravond bij ons wilden stelen, was een bloembak.”

„Een bloembak!” Gerben kon zich bijna niet meer inhouden van het lachen. „Wie wil er nou toch een bloembak stelen. Een bloembak!”

Er was geen houden meer aan. Iedereen, weer op één persoon na, barstte opnieuw in lachen uit.

„Ja, het is echt waar,” ging Dijkstra verder, die langzamerhand in de gaten kreeg dat wat hij vertelde weleens leuk kon zijn.

„Het was ’s nachts om een uur of twee, ik kon niet erg slapen vanwege Kees zijn ongeluk, toen ik wat gestommel aan de zijkant van de molen hoorde. Ik eruit en weet je wat ik zag? Ik zag door het raam iemand bezig met het los slopen van mijn mooie bloembak, die op die twee stukken boomstam staat.”

„Die bloembak soms, die met namaak-boomschors is bekleed?” Gerben stond weer te hikken.

„Precies. Die kerel kreeg ’m alleen niet los, want ik heb die bloembak indertijd al met een stel lange schroeven aan de stammen vastgemaakt.”

„Met schroeven? Zulke lange schroeven?!” Het laatste zei Gerben met een soort gierende uithaal, terwijl hij met zijn handen een lengte aanduidde van ongeveer een halve meter. Opnieuw barstte Gerben in lachen uit.

Kees keek zijn vader aan. Hij wist zich amper in te houden, maar toch kwam hij zijn vader te hulp.

„Gelukkig heeft m’n vader die vent wel op de vlucht gejaagd, hè pa?”

„Ja jongen, dat heb ik inderdaad.” Bij deze laatste woorden ging Dijkstra nog wat meer rechtop staan dan anders.

„En Dijkstra, gaat u straks naar Zwart om aangifte te doen van een poging tot het stelen van een bloembak?!” Hikkend van de lach kon Gerben nauwelijks meer op zijn benen staan. Hij zocht steun bij Klinkhamer.

Hoewel Dijkstra zich vreselijk in de maling had laten nemen, konden de jongens niet anders dan enige bewondering voor hem opbrengen. Dijkstra leek vastbesloten om aangifte te doen van iets wat amper de moeite waard was, alleen omdat hij het zijn plicht vond.

„Ja, want met die criminelen begint het met een bloembak en

eindigt het met een Lancia, of nog erger.”

„Ach, dat is waar ook.” Gerbens gelach was opeens over. „Ik ben er ziek van. Dijkstra, neem me niet kwalijk dat ik zo nu en dan een lolletje met u uithaal, maar zullen we met z’n tweeën naar Zwart gaan? U heeft groot gelijk als u zegt dat het met die criminelen heel gemakkelijk van kwaad tot erger gaat.”

HOOFDSTUK III

Het wordt stil rond de Kameleon

„Zouden die twee diefstallen iets met elkaar te maken hebben?” vroeg Hielke zich af toen Gerben en Dijkstra naar Zwart waren vertrokken.

„Geen idee,” antwoordde zijn vader schouderophalend. „Laat

dat maar rustig aan Zwart over. Bij diefstal van auto's gaat het meestal om grotere bedragen en degenen die zich daarmee bezig houden, zijn vaak zware criminelen. We gaan dus nergens onze neus in steken, hè?" Waarschuwend keek de smid zijn zoons aan.

„Dat doen we toch nooit?" was de verongelijkte reactie van Sietse.

„Ja ja! Nou, ik ken jullie langer dan vandaag."

„Zeg mensen," merkte Joost Dekker op, die handig gebruik maakte van de stilte die er even was gevallen, „ik ga er weer vandoor. Tot ziens hè, en succes met de reparatie, jongens."

„Bedankt voor de snelle service, Joost," riep Klinkhamer hem na.

„Ja, bedankt," riepen de jongens nu ook.

„Ik moet er ook weer vandoor," zei Sjoerd, „maar ik wil toch nog iets zeggen over de diefstallen. Volgens mij is er een bende aan het werk en ik heb het vermoeden dat die zijn hoofdkwartier heeft in het nieuwe hotel."

„Een bende in het hotel?" Klinkhamer keek Sjoerd een beetje spottend aan. „Ga jij nou al net zo fantaseren als Gerben?"

„Nee, want ik heb er ook bewijzen voor."

„Bewijzen? Zou je die dan niet aan Zwart doorgeven, in plaats

van ze aan ons te vertellen?” Was de smid zojuist nog spottend, nu klonk zijn stem waarschuwend.

„Echte bewijzen heb ik niet, wel aanwijzingen.”

„Wat voor aanwijzingen dan?” vroeg Hielke.

„Kijk,” opeens kreeg Sjoerds stem een samenzweerderige toon, „sinds een paar dagen moet ik bij het hotel heel veel brieven en pakjes uit landen in het verre Oosten of uit Zuid-Amerika bezorgen. En heel vaak zijn die voor dezelfde mensen bestemd. Vinden jullie dat niet gek?”

„Tja, het is misschien niet zo gebruikelijk, maar daarom hoeft er toch niet meteen een bende in het hotel te zitten?”

Klinkhamer twijfelde of hij nog langer naar Sjoerd zou blijven luisteren of niet.

„Nee, maar ik heb nog meer aanwijzingen,” vervolgde de postbode. Hij fluisterde nu. „Ik weet van een meisje dat bij de receptie werkt, dat diezelfde mensen ook faxen krijgen met allerlei vreemde berichten erop. In code,” besloot Sjoerd zijn onthullingen.

„Faxen in code?” vroeg Klinkhamer. Hij begon geïrriteerd te raken over de verdachtmakingen van Sjoerd. „En heb je enig idee waar die faxen over gaan?”

„Eh... nee, want ze zijn in het Chinees of het Spaans, tenminste, daar lijkt het op.”

„En sinds wanneer kun jij die twee talen lezen? Je hebt onderhand al moeite met het Fries.” Klinkhamer kreeg er nu echt genoeg van.

„Die kan ik natuurlijk niet lezen...”

„Hoe kun je dan weten dat het berichten in code zijn?” wilde Sietse weten.

„Dat vermoed ik zomaar. Intuïtie.”

„Weet je wat jij moet doen, Sjoerd? Niet zoveel aan die postzegellijm zitten snuiven en gewoon je werk blijven doen. Dat gezwam van jou brengt iemand nog eens in de problemen. Ik hou niet van geroddel.” Klinkhamer liep naar de deur van de werkplaats en hield die demonstratief open.

„Dag, Sjoerd.”

„Ja... eh... dag, hè.” Met een miskende uitdrukking op zijn gezicht liep Sjoerd de smederij uit.

Omdat hun vader de onderdelen had besteld die ze inderdaad nodig bleken te hebben, maakten de jongens snel vorderingen met het repareren van de Kameleon.

Hielke, Sietse en Louw waren vrijwel voortdurend aan het werk. Intussen keek Kees vanuit zijn rolstoel, die ze in een hoek van het boothuis hadden gezet, toe hoe de Kameleon langzaam zijn oude uiterlijk weer terugkreeg.

Wat nog getest moest worden, was of de motor zelf en de

versnellingsbak geen schade hadden opgelopen door de aanvaring met de dukdalf. Dat kon pas echt uitgetest worden als de motor weer vast op zijn steunen stond.

Op zondag, direct na het middageten, lieten de jongens met hulp van Klinkhamer de motor op zijn nieuwe steunen zakken.

Na een minuut of wat draaien en wrikken om de gaten van de steunen die aan de motor waren gelast, goed boven de gaten van de steunen op de bodem te 'hangen', lukte het Louw er een bout doorheen te steken. Snel draaide hij er een moer op.

„Dat is de eerste, jongens,” zei Klinkhamer. „Als de tweede erin zit, hebben jullie 'm zo weer in elkaar. Straks als de leidingen, slangen en bedrading weer zijn aangesloten, kom ik nog wel even langs om het te controleren. Maar mijn complimenten dat jullie de Kameleon zo snel hebben gerepareerd.”

Hielke, Sietse en Louw keken elkaar trots aan.

„Ja, dat vind ik ook, jongens,” voegde Jeltje Klinkhamer eraan toe. Ze was zonder iets te zeggen binnen gekomen en had een tijdje stil naast Kees staan toekijken. „Evert, je kijkt de boel wel goed na, hè? Eén ongeluk met de Kameleon is meer dan genoeg.”

Klinkhamer knikte. „Jullie roepen me wel als jullie denken dat het klaar is, hè?”

„Tuurlijk, pa,” antwoordde Hielke.

Terwijl de smid uit de Kameleon klom en naar zijn vrouw liep, gingen de jongens snel verder met het aansluiten van de bedrading en dergelijke.

„Tot straks, jongens,” riep Klinkhamer hen toe.

„We geven wel een seintje,” riep Hielke terug. Zijn ouders waren inmiddels het boothuis uit gelopen.

„Hé Sietse,” zei Louw toen hij de doppen van de bougiekabels een voor een op de bougies drukte, „als het een beetje meezit, kunnen we misschien nog voor het avondeten een proefvaart maken.”

„Reken daar maar niet op,” reageerde Sietse nuchter. „Dan moeten we wel heel veel geluk hebben.”

„Ja, en veel geluk hebben we tot nu toe niet gehad,” mengde Kees zich in het gesprek.

De jongens keken op en staarden een ogenblik naar Kees zijn heen.

Alle drie moesten ze bij zichzelf toegeven dat ze niet graag met Kees zouden willen ruilen.

„Komt je vader je nog ophalen?” vroeg Hielke om het gesprek een andere wending te geven.

„Ja, om een uur of vijf. Het zit er trouwens niet in dat ik vanavond kan terugkomen,” antwoordde Kees. Hij keek wat triest. „Voorlopig moet ik nog een paar dagen rustig aan doen. Mijn vader is ook nogal bangig geworden sinds die bloembak bijna gestolen is. Hij vindt dat het ’s avonds te onveilig wordt en dat ik met dat been...”

„Dat wordt het zeker!” onderbrak Gerben hem. Met een klap gooide hij de deur van het boothuis dicht. „Het wordt hier in Lenten met de dag onveiliger, wat zeg ik, met het uur!”

De jongens keken weer op van hun werk.

„Overdrijf je nu niet een beetje, Gerben?” vroeg Sietse.

„Helemaal niet, want toen ik gisteren bij Zwart officieel aangifte kwam doen van de laffe en brutale diefstal van mijn Lancia, vertelde onze superspeurder over nog een zaak die hij moest oplossen.” Gerben keek even naar Kees. Terwijl hij een tik tegen het gips gaf, zei hij: „Gaaf pootje, Kees, zal ik m’n handtekening erop zetten? Dan kun je het later, als het gips eraf is, verkopen. Hou je nog wat over aan je gebroken poot!”

Met moeite glimlachte Kees. „Jij hebt makkelijk praten, jij hebt nergens last van.”

„Dat moet je niet zeggen, Keessie, want ik ben mijn auto kwijt en daar heb ik al twee nachten lang last van,” zei Gerben.

„Waar had je het net over, Gerben?” wilde Hielke weten.

„Wat bedoel je?” antwoordde Gerben.

„Nou, dat Zwart met nog iets bezig was.”

„O dat. Het was een verhaal over jonge boompjes, die worden gestolen uit het nieuwe bos dat ten zuiden van Lenten wordt aangeplant.”

„Het bos van Lenten, dat door Van Galen aan het dorp werd geschonken, toen het hotel geopend werd?” Sietse veegde zijn vettige handen af aan een stuk poetskatoen.

„Precies. Er schijnen volgens Zwart mensen te zijn, die de pas geplante jonge boompjes stelen.”

„Stelen ze de boompjes om ze door te verkopen of om ze in hun eigen tuin te zetten? Die boompjes kosten toch maar een paar gulden per stuk?” Hielke keek Gerben verbaasd aan.

„Geen idee, maar het is natuurlijk volkomen knots dat het gebeurt en daarom ben ik het helemaal met vader Dijkstra eens dat je niet voorzichtig genoeg kunt zijn en dat Kees 's avonds binnen moet blijven. Trouwens, je vader is lang zo gek niet als-ie er uitziet, Kees.”

Hielke, Sietse en Louw grinnikten, waardoor Gerben begreep dat hij iets verkeerd had gezegd. „Sorry Kees, zo bedoelde ik het ook weer niet.”

„Geeft niet,” zei Kees, maar hij keek zuur.

Hielke vertelde daarop aan Gerben in het kort over de vermoedens van Sjoerd.

„Ach, die vent is getikt. Als je zijn verstand op een envelop legt en er een postzegel overheen plakt, kun je niet eens zien dat er wat onder zit.” Gerben keek de jongens aan en verwachtte dat ze zouden lachen. Alleen Louw grinnikte echter even. „Maar goed, ik zal het onthouden, want je weet het tenslotte nooit,” ging Gerben verder.

„Je auto is dus nog niet boven water gekomen,” merkte Louw op.

„Nee, en volgens mij zal het Zwart niet lukken ook.”

„Waarom niet?” vroeg Sietse aan Gerben.

„Omdat je voor dit soort zaken verder moet kijken dan je neus lang is. Je moet Interpol inschakelen, en de veiligheidsdienst, dan kom je ergens.”

„De veiligheidsdienst schakelen ze alleen in als het om spionage gaat of om belangrijke figuren die ergens bij betrokken zijn,” zei Hielke.

„Nou, dan kan dat dus ook voor mij,” was de laconieke reactie van Gerben.

„Vind je dan van jezelf dat je zo belangrijk bent?!” Kees keek Gerben spottend aan.

„Ja jochie, want ik ben het hoofd van een zaken-imperium!”

„Heb je hem weer met zijn imperium,” zei Louw. „Man, sta toch niet zo op te scheppen!”

Gerben had intussen met een onbewogen gezicht een sigaar opgestoken. „Grapje, jongens. Moet je tegen kunnen.” Hij blies een grote wolk rook uit en keek vervolgens aandachtig naar de Kameleon.

„Bijna klaar, hè? Dat hebben jullie vlot gedaan. Zou-ie het nog doen?”

„Laten we het hopen,” antwoordde Sietse. „Dat zullen we straks weten.” Hij zakte door zijn knieën en drukte een waterslang op zijn plaats. „Ben je hier gekomen om ons van het werk te houden of...”

„Niet zo onaardig, Sietse, ik ben uit pure belangstelling op mijn vrije zondagnmiddag hierheen gekomen. En als het jullie niet aanstaat, ga ik zo weer weg.”

„Het was maar een grapje, Gerben,” zei Hielke. „Moet je tegen kunnen. Ga alvast maar naar binnen, dan komen wij over een half uurtje ook, oké?”

Gerben nam eerst een flinke trek van zijn sigaar voordat hij antwoordde. „Goed, doen we. Zal ik deze brokkenpiloot dan ook maar meenemen?” Hierbij keek hij Kees aan.

Kees knikte. „Doe maar, want ik begin het langzamerhand koud te krijgen.”

Een half uur later stapten ook Hielke, Sietse en Louw de woonkamer binnen.

„Nou pa, als je straks alles wilt controleren, dan kunnen we de motor eens proberen.”

„Ik ben benieuwd, jongens.”

„Wij ook!”

„Daar gaat-ie dan!” Voorzichtig, uit angst dat er alsnog iets kapot zou gaan, draaide Sietse het sleuteltje om. Vanuit de motor klonk het lichte geratel van de startmotor. De motor zelf sloeg echter niet aan. Pa heeft alles toch wel goed nagekeken, schoot het door Sietse's hoofd. Nog wilde de motor niet aanslaan.

Sietse's vader gebaarde hem dat hij de contactsleutel weer moest terugdraaien. „Even wachten en dan opnieuw starten, Sietse.”

Sietse knikte.

„Je moet de sleutel met gevoel omdraaien, Sietse,” zei Gerben, terwijl hij het met veel misbaar voordeed.

Sietse draaide voor de tweede keer de contactsleutel om. Weer sloeg de motor niet aan en een beetje wanhopig keek hij naar zijn vader.

Die gebaarde hem om vast te houden. „Hij zal zo wel...”

De laatste woorden van de smid gingen verloren in het harde

lawaai van de startende motor.

Na een poosje begon de motor wat rustiger te lopen en pas toen durfden de jongens elkaar aan te kijken.

„Het is gelukt!” schreeuwden ze tegelijk.

Gerben kwam met een uitgestoken hand op Hielke af.

„Gefeliciteerd jongens, dat had ik niet van jullie...”

Met een droge knal stopte de motor er ineens mee. Verbaasd keken de jongens ernaar.

„Wacht maar. Ik zal wel even kijken.” Handig stapte Klinkhamer de Kameleon in. Hij rommelde wat onder de motorkap. „Geef steeksleutel tien eens, Hielke.”

Hielke gaf waar zijn vader om had gevraagd en wachtte, net als de anderen, af.

„Zo.” Klinkhamer ging staan. „Nu moet-ie blijven lopen. Sietse, draai de sleutel maar weer om.”

Nu sloeg de motor vrijwel meteen aan en liep hij ook rustig en gelijkmatig.

Toch nog verbaasd keken Hielke, Sietse en Louw elkaar aan. Ze begonnen te lachen en sloegen elkaar op de schouders.

„We kunnen weer varen!” riepen ze door elkaar.

Na een paar tellen kwam Klinkhamer ertussen. „Hij loopt mooi, hè? Maar horen jullie nog iets anders?”

Nu pas drong het tot de jongens door dat ze juist iets niet

hoorden.

„De motor... hij is zo stil!” riep Sietse. „Komt dat door die nieuwe uitlaat, pa?”

Klinkhamer knikte.

„Dit wordt een ramp voor het meer,” riep Gerben uit. „Straks word je beslopen door de Kameleon, terwijl je het niet eens in de gaten hebt.”

„Dat is toch gaaf!” riep Kees naar zijn vrienden.

„Natuurlijk, dat gaan we meteen uitproberen!” Hielke liep al naar de deuren van het boothuis om ze open te doen.

„Ja, maar Kees gaat ook mee,” zei Sietse. Hij keek zijn vader en Gerben aan.

„Oké, we zullen hem wel in de Kameleon tillen.” De smid liep naar de rolstoel toe. Terwijl Louw de stoel vasthield, tilden de smid en Gerben Kees op.

Ze liepen naar de Kameleon en lieten hem er voorzichtig in zakken. Met een paar kussens werd Kees zo comfortabel mogelijk in de Kameleon geïnstalleerd, waarna zijn ingeklapte rolstoel voorin werd gelegd.

„Jongens, we gaan!” riep Sietse enthousiast uit.

„Hé, let je een beetje op?” zei Kees tegen Louw, die wat wild in de Kameleon was gesprongen. „Straks is mijn andere been ook nog gebroken!”

„Sorry Kees, maar dat gipsen been van je neemt ook zoveel ruimte in beslag.”

„Stil jullie, want ik moet goed kunnen horen hoe de motor loopt,” riep Sietse.

Hielke had inmiddels de deuren van het boothuis opengedaan en liet zich voorzichtig in de Kameleon zakken. Handig stuurde Sietse de Kameleon het boothuis uit, door de vaart en onder de brug door.

De brugwachter zat in zijn kantoortje een boek te lezen en had niet in de gaten dat de Kameleon onder zijn brug door voer.

Hielke keek zijn broer aan en wees op zijn rechteroor. Daarop begonnen ze allebei te lachen.

Louw en Kees keken de tweeling niet-begrijpend aan.

„Hebben we iets gemist?” vroeg Louw.

„Misschien,” antwoordde Hielke. „De brugwachter in ieder geval wel, want hij heeft ons niet gehoord toen we onder de brug door voeren!”

HOOFDSTUK IV

Sietse verveelt zich

Rustig varend stuurde Sietse de Kameleon in de richting van de Doolhof. Ze voeren een van de grotere eilanden voorbij en kwamen in de buurt van het afgezette deel van de Doolhof.

Een vrij groot jacht lag met een ronkende motor midden in een kreekje dat tussen twee eilandjes door liep.

„Zeker vast komen te zitten op de drempel die hier onder water ligt,” riep Hielke uit, terwijl hij naar het jacht wees.

„We gaan er wel even heen,” zei Sietse. „Misschien hebben ze hulp nodig.”

Dichterbij gekomen hoorden de jongens luide muziek vanaf het jacht.

„Dat is geen popmuziek,” merkte Kees op. Hij luisterde aandachtig. „Nee, het lijkt me meer Zuid-Amerikaanse muziek.”

„Volgens mij zijn de mensen op het jacht buitenlanders, denk je ook niet?” Hielke hield zijn hand boven zijn ogen om die af te schermen tegen de laagstaande zon.

„Ik ben benieuwd wat ze aan 't doen zijn,” zei Louw.

Het duurde niet lang of de Kameleon lag een meter of tien naast het jacht.

„Kunnen we u helpen?” riep Hielke.

Aan boord waren drie mannen en drie vrouwen. Een nogal dikke man van rond de veertig jaar had de Kameleon zien aankomen en stond aan de reling op het achterdek.

„Hello, amigos. Nosotros,” hierbij wees de man op zichzelf, „Mejicanos. Comprendo?”

„Krijg nou wat,” zei Sietse. „Het zijn Mexicanen. Wat doen die in vredesnaam hier?”

„Geen idee,” antwoordde zijn broer, „maarre... wie spreekt er hier Spaans?”

De andere jongens schudden hun hoofd.

„Wacht maar.” Kees richtte zich tot de man. „Do you speak English?”

„Yes, gringo!” De man lachte.

De andere warm aangeklede opvarenden stonden, op de man achter het roer na, nu ook aan de reling. De vrouwen hadden alle drie hun armen over elkaar en hadden het duidelijk koud. Erg enthousiast keken ze niet en het leek er veel op dat er aan boord, ondanks de muziek, geen erg vrolijke stemming heerste.

„We’ve got problems, boys. We are stuck in the mud. Can you help us out?”

Het accent van de man was duidelijk Spaans, hoewel de jongens ook konden horen dat de man gewend was Engels te praten.

„Nou, dat moet niet te moeilijk zijn,” meende Sietse.

„Nee,” zei Hielke. „Do you have a rope?” riep hij naar de man. „We can then pull you... eh... away, of zoiets,” mompelde hij er achteraan.

„What did you say?” riep de andere Mexicaan. Hij was duidelijk jonger dan de eerste.

„Do you have...” riep Kees. Hij werd echter overstemd door het gebrul van de motor van het jacht, want de man achter het roer ondernam weer een poging om los te komen.

Het water achter de schroef kolkte wild en werd al snel zwart van de omhoog gewoelde modder. Het jacht kwam echter nauwelijks van zijn plaats.

„A rope, a rope!” riep Kees nogmaals.

Een van de vrouwen pakte een touw, dat kennelijk in de bak van de kajuit had gelegen. De jonge Mexicaan nam het van haar over en gooide één eind een flink stuk bij het jacht vandaan.

Louw kon er het makkelijkste bij en haalde het uit het water.

Met het natte eind van het touw ging hij in de Kameleon staan. „You now bind it, you know?” Tegelijkertijd maakte hij met zijn rechterhand een draaiende beweging en wees naar een kikker aan de achterkant van het jacht.

De Mexicaan begreep wat hij moest doen en draaide het touw een aantal keren om de kikker heen. Vervolgens legde hij er een stevige knoop in. „Can you pull us away?” riep hij.

„Ja, effe wachten hoor,” mompelde Sietse. Hij liet de Kameleon draaien, zodat de achterkanten van beide boten naar elkaar toe wezen.

Inmiddels had Louw het touw aan de Kameleon vastgemaakt. „Oké Sietse, trekken maar!”

Langzaam gaf Sietse meer gas, totdat ook achter de Kameleon het water zwart kleurde. Het motorgeweld hielp dit keer echter wel. Eerst nauwelijks merkbaar, maar dan ineens sneller, trok de Kameleon het jacht los.

„Hey, we are free, we are free!” De dikke Mexicaan keek vrolijk zijn medeopvarenden aan. Over hun gezichten gleed een glimlach.

De man die de hele tijd achter het roer had gestaan kwam nu ook naar buiten. „Hey, thank you, boys. We owe you one. Would you like to come on board? Have a drink with us!” „Wat bedoelt-ie met ,We owe you one’?” vroeg Louw aan

Kees.

Kees moest even nadenken. „Dat betekent dat hij bedoelt dat we nog iets van hem te goed hebben.”

„Sorry, but we can't come,” antwoordde Kees. „Maybe next time.”

„Are you sure? Won't you have a drink with us?” drong de man verder aan, terwijl hij een bruine kruik Berenburg omhoog hield.

„No thanks,” antwoordde Kees weer.

„Schei uit, man, straks vaar ik met een dronken kop ergens tegen aan.” Sietse schudde zijn hoofd. „Kunnen we weer aan de bak.”

„Come on board!”

„Die vent blijft maar doorgaan,” merkte Louw op. „Waarom varen ze niet gewoon weg?”

Het was of de man hem verstaan had, want hij ging de stuurhut van het jacht weer in en zette, zonder zijn landgenoten te waarschuwen, de motor op bijna vol vooruit. Gelijktijdig liet hij het jacht echter ook een scherpe bocht maken.

De dikke Mexicaan en de drie vrouwen vielen over elkaar heen. Alleen de jongere man wist zich staande te houden. Pas toen de man in de stuurhut het jacht weer rustig liet varen,

konden ze opstaan. De dikke man liep daarop schreeuwend en waarschijnlijk vloekend naar zijn landgenoot achter het roer.

De jongens konden het niet meer goed horen, want het jacht voer plotseling op volle kracht verder.

„Wat een gedoe, zeg,” riep Hielke. „Hoe die ooit veilig bij het hotel moeten terugkeren...” Hij schudde zijn hoofd.

„Het hotel?” vroeg Kees. „Hoe weet je dat ze naar het hotel moeten?”

„Het was een huurjacht van het hotel,” antwoordde Sietse voor zijn broer.

Rustig varende stuurde hij de Kameleon bij de Doolhof vandaan. „De naam van het hotel stond achterop. Heb je dat niet gezien?”

„Nee, het is me niet opgevallen.” Kees haalde zijn schouders op.

„Zeg Sietse, kunnen we niet wat harder varen?” vroeg Hielke.

„Ja, dan kunnen we eens horen of de Kameleon echt zo stil als een Jaguar over het meer racet!” voegde Louw eraan toe.

„Hm,” reageerde Sietse. „We varen toch lekker zo?”

„Waarom doe je het nou niet, man?” riep Louw. „Zwart is toch nergens te zien!”

„Nou, vooruit dan maar.” En meteen gaf Sietse gas.

Met een aanzwellend gegrom tilde de Kameleon zijn boeg hoog op uit het water, waardoor Kees zich stevig moest vasthouden om niet op de bodem van de Kameleon terecht te komen.

„Wauw, man! Dat gaat gaaf!” riep Hielke uit.

Kees en Louw keken hem trots aan. De Kameleon was mooi niet kapot te krijgen!

Sietse stuurde strak langs een eiland, waarna een stuk open meer voor hen lag. In de verte was de brug over het kanaal te zien. Snel werd hij groter en het duurde dan ook niet lang voor ze het silhouet van Postma, die nog steeds in zijn kantoortje zijn boek las, konden onderscheiden.

De Kameleon was de brug inmiddels tot op een goede honderd meter genaderd. Nog altijd had de brugwachter niets in de gaten, terwijl het raam van zijn kantoor toch open stond.

„Hij hoort nog steeds niets, Sietse!” riep Hielke.

„Ja, die nieuwe demper is helemaal te gek!” riep Sietse terug. Nog geen tel later zag hij hoe Postma zijn hoofd optilde.

Meteen nam hij gas terug, waardoor de Kameleon weer in het water zakte. In een rustig tempo liet Sietse de Kameleon naar de brug varen.

De brugwachter liep zijn kantoortje uit en gebaarde naar de Kameleon dat Sietse moest stoppen. „Zeg jongens, jullie

voeren daarnet toch niet te hard, hè?”

„Wij? Hoe komt u erbij!” antwoordde Hielke. „Sietse laat zich weleens gaan, maar nu niet, hoor. U zou anders toch wel gehoord hebben dat we te hard voeren?”

„Dat is ’t ’m nou net. Ik hoorde dus niets, terwijl ik toch zou zweren dat jullie te hard voeren... Niet dat ik het zal doorgeven aan Zwart, maar jullie weten: als we het jullie toestaan, moeten we het iedereen toestaan en dan wordt het binnen de kortste keren een rotzooitje op het meer.”

„Dat begrijpen we, Postma,” reageerde Sietse. Onschuldig keek hij de man aan. „Mogen we nu naar huis?”

„Natuurlijk,” antwoordde de brugwachter. Peinzend keek hij de Kameleon na, terwijl die naar het boothuis voer.

Maandag begon met regen, en niet zo’n klein beetje ook, waardoor er buiten niets te doen viel. Hielke pakte daarom een boek. Sietse had geen zin in lezen en ging naar zijn vader om te zien of die nog iets voor hem te doen had. Dat bleek niet het geval te zijn, waarna hij op zijn kamer wat met zijn computer ging rommelen.

Rond koffietijd kwam Sietse weer naar beneden en ging voor drie personen koffie zetten. Toen hij het koffiezetapparaat had aangezet, liep hij de zitkamer in, waar Hielke languit op de bank zijn boek lag te lezen. „Heb je het nou nog niet uit?”

„Nee, en voorlopig leg ik het nog niet weg ook. Het is veel te spannend.”

„O. En waar gaat het over?” Sietse keek zijn broer wat gefrustreerd aan. Zelf kon hij niet tegen stilzitten, waardoor boeken hem niet veel zeiden. Desondanks was hij weleens jaloers op zijn broer die zo heel duidelijk kon opgaan in een mooi verhaal.

„Het gaat over een muizenvolk dat strijdt tegen een rattenleger. Helemaal te erg, joh.”

„Pfff, het zal wel. Moet ik de rest van de dag tegen je voetzolen aan zitten kijken?”

„Dat merk je vanzelf wel,” antwoordde Hielke. „Heb je al koffie?”

„Ja, maar niet voor jou. Ik ben je ober niet. Je komt het zelf maar halen.”

„Oké, oké, rustig aan, hè? Zal ik pa even roepen?”

„Ja, doe maar.” Sietse liep de keuken weer in. Op de keukentafel zette hij drie kopjes neer en zocht in een keukenkastje de koektrommel. Toen hij bij ieder kopje een koekje had neergelegd, kwam zijn vader de keuken binnen.

„Hm, ruikt goed, Siets. Je ziet, we redden ons wel nu mam werkt. Even de boel goed organiseren en het loopt gesmeerd.”

„Ja,” reageerde Sietse niet erg enthousiast, terwijl hij koffie inschonk. „Mam is zeker al vroeg weggegaan vanochtend?”

Klinkhamer nam een slok van zijn koffie voordat hij antwoordde. Hij knikte goedkeurend. „Lekker bakkie. Ja, Jeltje ging al om half acht weg. Toen lagen jullie nog te snurken. Ze schijnen het druk te hebben in het hotel.”

„Waarmee?” vroeg Hielke, die ook de keuken was binnengekomen. „Er zijn om deze tijd van het jaar toch niet zoveel gasten?”

„Normaal gesproken niet, maar Van Galen probeert wat kleine congressen hier naartoe te krijgen, zodat hij over het hele jaar een betere bezetting van de bedden krijgt.”

„Niet slecht bekeken,” merkte Sietse op. „Het is toch wel een slimme vent, hè? Dat zou je niet van hem zeggen als je ’m zo ziet.”

„Nee, en het lijkt erop dat hij goed weet welke mensen hij om zich heen moet verzamelen.”

Hielke en Sietse keken hun vader aan.

„Omdat mam misschien hoofd van de huishouding wordt?” merkte Sietse op.

Zijn vader had net een hap van zijn koekje genomen en knikte opnieuw. „Je moeder weet van wanten. Ze heeft uiteindelijk in het begin, toen ik de smederij overnam van

opa, hard meegewerkt en ze had al vrij snel de zorg voor jullie erbij. En met zo'n stel als jullie moet je dan goed kunnen organiseren!”

„Dus de kans is groot dat we mam straks nog minder zien?” Sietse keek met een blik vol zelfmedelijden zijn vader aan. Klinkhamer keek zijn zoon vorsend aan. „Mam hoeft toch niet meer de hele dag je handje vast te houden, hè? Ik dacht dat je nu wel oud genoeg was om een beetje zelfstandig je dag door te brengen, nietwaar?”

Sietse knikte. Hij schaamde zich een beetje dat hij had zitten pruilen. „Ja, maar het was altijd zo gezellig als mam er was.”

„Dat is het nu toch ook?” Klinkhamer zette zijn lege kopje neer. „Het is nu alleen anders. Is dat nou zo'n probleem?” „Neu, maarre...”

„Schenk nog maar eens in.”

Hielke had zijn koffie inmiddels ook op, schoof zijn stoel naar achteren en ging staan. „Ik hoef niet meer, ik ga weer lezen.”

„En wat ga jij doen?” vroeg Klinkhamer aan Sietse.

„Kweenie. Misschien ga ik Kees en Louw wel bellen. Vragen wat zij gaan doen. Als het vanmiddag droog wordt, kunnen we misschien weer gaan varen.”

Een tiental minuten later zat Sietse alleen in de keuken. Zijn

vader was weer aan het werk gegaan en hij had alles afgewassen. Met een gezicht waar de verveling vanaf droop, liep hij naar de kamer toe. Hij pakte de telefoon op en tikte het nummer van Kees in. De telefoon ging een paar keer over, voordat hij werd opgenomen.

„Met Kees Dijkstra.”

„Hoi Kees, met Siets. Wat een rotweer, hè?”

„Zeg dat wel. Wat doen jullie?”

„O, Hielke leest een boek en ik weet niet goed wat ik moet doen.”

„O, nou ik kan niet veel doen met m'n been.”

„Nee, dat zal wel niet. Doet het nog pijn of zo?”

„Niet echt, maar leuk is anders.”

„Ja, dat kan ik me wel voorstellen. Mijn been is alleen wat stijf, maar dat zal wel met een paar dagen over zijn.” Sietse zuchtte even. „Ga je vanmiddag nog wat doen?”

„Nou nee, maar ik krijg wel visite.”

„Visite? Van wie?”

„Van die meiden van school.”

„Daar ben je mooi klaar mee.” Sietse haalde zijn neus op.

„Wat moeten die nou bij jou doen?”

„Ik weet het niet en ik heb er ook niet zoveel zin in, maar ze hebben zichzelf zo'n beetje uitgenodigd.”

„Hoe dat zo? Er is er toch niet eentje bij die op jou valt?”
Sietse hoorde hoe Kees een uitroep van afschuw slaakte.
„Asjeblijft, hè? Dat tussen Louw en Mariska is al erg genoeg.
Nee, ze belden op omdat ze in de krant over het ongeluk met
de Kameleon hadden gelezen. Ze vroegen hoe het met me
ging en ik heb met ze afgesproken dat ze vanmiddag langs
konden komen.”

„Hm, toch wel aardig van ze.”

„Vond ik ook.”

„En, vroegen ze nog iets over ons of over hoe het met de
Kameleon ging?”

Kees moest even nadenken voordat hij antwoordde. „Eh...
eigenlijk niet, nee.”

„Nou ja, het blijven meiden, hè. Als het weer een beetje
opknapt, zullen wij dan ook langskomen?”

„Hm, dat zal wel gaan, ja. Ach, waarom niet. Zullen we Louw
dan ook maar bellen?”

„Oké, als die twee maar niet de hele tijd alleen met elkaar
zitten te kletsen. Van dat gekweel zakken je oren af.”

„Huh?”

„Laat maar,” zei Sietse. „Heb je Gerben trouwens nog
gezien? Als die meiden weer weg zijn, kunnen we misschien
bij hem gaan kijken.”

„Vanochtend zag ik dat hij in het autootje van Chantel naar Jonkersveen reed.”

„Naar Jonkersveen?” Sietse was verbaasd. „Wat heeft hij daar te zoeken?”

„Dat moet je mij niet vragen. Misschien is hij wel naar Middenveen, of naar Amsterdam voor zaken.”

„Hm, nou we zien wel. Zullen we afspreken dat als het stopt met regenen, we zo rond half drie bij jullie zijn?”

„Prima,” antwoordde Kees. „Zal ik Louw dan bellen?”

„Doe dat. Tot vanmiddag, hè. Hoi!”

„Hoi!”

Met een zucht legde Sietse de hoorn neer. Hij keek op zijn horloge. Pas elf uur.

HOOFDSTUK V

De Sijmes-polder

„Moet je nou eens kijken.” Hielke wees naar de Polderdijk, waar een jongen in een rolstoel door drie meisjes werd begeleid. Een van de meisjes duwde de jongen.

„Ze zijn de hond aan het uitlaten!” zei Sietse met een grijns. Hij kon weer lachen. „Wacht, ik zal even laten weten dat we eraan komen.” Hij drukte op de claxon van de Kameleon.

Meteen zwaaide de jongen in de rolstoel terug, een tel later gevolgd door de meisjes. Iemand anders toeterde echter ook. „Kijk, daar gaat pa in de pick-up,” riep Hielke.

Vanaf het water konden de jongens goed zien hoe Klinkhamer afremde en langs het groepje op de dijk reed. De smid zwaaide naar de Kameleon en reed verder in de richting van Jonkersveen.

De Kameleon naderde de Polderdijk. Louw ging daarom voor in de Kameleon staan. Hij zette zijn handen aan zijn mond en riep: „Blijven jullie nog lang rondlopen met Kees?” „Nee,” riep Kees terug, voordat de meisjes konden antwoorden. „Gaan jullie maar naar de Woudaap. We komen er zo aan.”

Nog voor Korinna de Vries, het meisje dat Kees duwde, de rolstoel kon omdraaien, had Kees het zelf al gedaan. Handig en in een flink tempo reed hij met zijn rolstoel weg, waardoor de meisjes eerst moesten rennen om hem weer in te halen. „Hé, niet zo vlug!” riep Ingrid uit. „Je laat je visite toch niet zomaar staan!”

Sietse liet de Kameleon langzaam en evenwijdig aan de Polderdijk varen. Het duurde niet lang of ze bereikten het aanlegsteigertje bij de Woudaap. Ze legden aan, bonden de Kameleon vast en stapten uit. Toen ze boven aan de dijk

stonden, kwamen de anderen er ook net aan.

„Hoi, hoe is het?” vroeg Louw in het algemeen, maar hij keek Mariska, het meisje dat nu Kees duwde, aan. „Zijn jullie met de bus gekomen?”

„Ja,” antwoordde Mariska. „Het regende zo erg dat het op de fiets geen doen was.”

„Zijn jullie er al lang?” wilde Sietse weten.

„Ja, al een tijdje,” antwoordde Kees voor de meisjes. „Kom, dan gaan we naar binnen.”

Mariska duwde hem daarop over het stoepje en de drempel de Woudaap in.

In de molen was er nauwelijks plaats voor zoveel mensen en vader Dijkstra keek dan ook benauwd toen hij alle jongelui zag binnenkomen.

Kees zag het gezicht van zijn vader. „Met een paar stoelen erbij lukt het prima, pa.”

Dijkstra knikte, maar was niet erg overtuigd. „Gaan jullie eerst maar eens zitten,” zei hij tegen de meisjes, „dan zien we vanzelf wel hoeveel stoelen we erbij moeten halen.”

Hielke en Sietse hielpen de molenaar met het neerzetten van drie extra stoelen, die van Kees zijn kamer moesten komen.

Louw had al een stoel gepakt en zat inmiddels te smoezen met Mariska.

Hielke, Sietse en de molenaar zochten nu ook een plaats om te zitten. Mevrouw Dijkstra was intussen bezig voor iedereen iets te drinken in te schenken.

Afgezien van Louw en Mariska, keek iedereen elkaar eerst wat opgelaten aan. Ze hadden niet verwacht dat de ouders van Kees erbij zouden blijven zitten. Desondanks, misschien ook wel door de krappe ruimte, duurde het niet lang of iedereen was met iedereen aan het praten. De jongens hoorden dat Dijkstra een buitenlands gezelschap uit het hotel op bezoek zou krijgen. Van Galen had Dijkstra namelijk gebeld of het mogelijk was dat een deel van zijn gasten de molen van binnen kwam bekijken en, als het kon, hem in bedrijf kon zien.

„Wat voor buitenlanders zijn dat dan?” vroeg Hielke.

„Voor zover ik weet, zijn het een stel Mexicanen, een paar Chinezen, wat Japanners en nog zo wat,” antwoordde Dijkstra.

„Volgens mij zijn dat de mensen die meedoen aan dat congres,” voegde Sietse eraan toe.

„Van Galen had het inderdaad over een congres,” merkte Dijkstra op.

„Mijn moeder heeft het er wel over gehad,” ging Hielke verder, „maar ik ben vergeten waar het over ging. Het was iets met koeien.” Hij keek zijn broer aan. „Waarschijnlijk horen

de Mexicanen die we los hebben getrokken er ook bij. Denk je niet?”

Sietse knikte.

De jongens moesten natuurlijk meteen vertellen wat ze met het jacht hadden meegemaakt.

„Nou, meneer Dijkstra,” zei Ingrid toen ze uitgepraat waren over het jacht, „straks wordt uw molen nog beroemd in de hele wereld!”

„Ja, misschien wel. Ik ben benieuwd,” besloot Dijkstra en hij haalde zijn schouders op.

Omdat de molenaar vervolgens in gedachten verzonken in zijn lege kopje staarde, gingen de jongelui met elkaar kletsen. Opeens kwam Dijkstra weer tot leven. „O ja, er is iets wat ik jullie wilde vragen.” De molenaar trok een ernstig gezicht.

„Aan ons?” wilde Ingrid weten.

„Nee, niet aan jullie, maar aan Hielke en Sietse.”

De twee broers keken elkaar vragend aan.

„Vrijdagavond is er een collega langs geweest. Hij vroeg me of ik tijdens zijn vakantie het hulpgemaal, dat het waterschap een half jaartje geleden in de Sijmes-polder heeft neergezet, in de gaten kon houden. De Sijmes-polder is weer een deel van de grote Kersenpolder.”

De jongelui knikten.

„Wat een rare namen,” zei Ingrid.

„Ja,” antwoordde Dijkstra, „maar soms hebben polders de meest vreemde namen. Wisten jullie dat in de Biesbosch...” Dijkstra onderbrak zichzelf. „Zijn jullie daar weleens geweest?”

Alleen Korinna knikte.

„Dat er in de Biesbosch polders bestaan, die De Dood heten en De Stenen Muur?”

De jongelui schudden hun hoofd.

„Geen mens weet ook waar die namen vandaan komen,” vervolgde Dijkstra. „Maar goed, hij vroeg dat, omdat hij gezien heeft dat er in de vaart waar dat gemaal aan staat, wat olieachtige rommel dreef. Dat is op zich niet iets waar je je zo druk om moet maken, maar Bijlsma wilde weten of het niet van een illegale afvaldumping afkomstig was.”

„Olie?” vroeg Sietse.

„Volgens hem léék het daarop,” ging Dijkstra verder. „Hij vond het in ieder geval serieus genoeg om aan mij te vragen er een kijkje te gaan nemen.”

„Zou het niet van bestrijdingsmiddelen kunnen komen?” vroeg Ingrid.

„Bijlsma dacht van niet, maar om daar zekerheid over te krijgen...”

„Wilt u vragen of wij u er even naartoe kunnen brengen?“
onderbrak Sietse hem.

„Precies, dat heb je goed geraden.“

„Nu meteen?“ vroeg Hielke.

„Het liefst wel, maar hoe moet het met de jongedames?
Kunnen we allemaal in de Kameleon?“

„Geen probleem,“ antwoordde Sietse, „tenzij de
jongedames,“ hij sprak het woord overdreven netjes uit,
„geen zin hebben.“

„Ja, natuurlijk hebben we zin, hè Korinna en Mariska?“ sprak
Ingrid namens hun drieën.

„We hebben verder toch niets te doen,“ voegde Korinna
eraan toe.

„Jammer,“ mompelde Sietse.

„Wat zei je, Siets?“ wilde Ingrid weten, terwijl ze hem scherp
aankeek.

„O niets, ik moest even hoesten.“

Toen ze mevrouw Dijkstra hadden bedankt voor het drinken,
liep het hele gezelschap naar de Kameleon. Kees werd
voorzichtig aan boord getild, waarna de anderen een plaatsje
zochten.

Dijkstra keek benauwd en vroeg: „Hij slaat toch niet om, hè
jongens?“

„Welnee, meneer Dijkstra. We hebben weleens met z’n tien in de Kameleon gezeten,” antwoordde Hielke op geruststellende toon.

„Met z’n tien?” Ongelovig keek Dijkstra de Kameleon rond.

„Anders redden wij u wel!” riep Ingrid lachend, waardoor Dijkstra nog moeilijker ging kijken.

Hielke maakte de Kameleon los en duwde hem van de steiger weg.

Sietse, met naast zich Korinna, had inmiddels de motor gestart en gaf voorzichtig gas.

Met een zacht gebrom gleed de Kameleon over het water, in de richting van de brug over de poldervaart. Ze voeren onder de brug door en op aanwijzing van Dijkstra voeren ze de vaart in. Dijkstra keek nog steeds alsof hij verwachtte dat de Kameleon ter plekke zou zinken.

Na een minuut of tien varen door verscheidene vaarten en sloten wees Dijkstra, die inmiddels wat meer ontspannen keek, naar een brede sloot aan stuurboord. „Daar moeten we in en dan weer een paar kilometer rechtdoor.”

Een goed kwartier later bevonden ze zich aan de rand van de Lentenerpolder. Voor hen lag de dijk die de polder omsloot. De vaart liep vreemd genoeg door de dijk heen.

Dijkstra wees op de dijk. „Jaren geleden liep de dijk anders. Ze hebben de dijk en de vaart wat verplaatst, zodat deze vaart aangesloten kon worden op de hoofdvaart van de Kersenspolder. Zijn jullie hier ooit weleens met de Kameleon geweest?”

Hielke schudde zijn hoofd. „Nee hè, Sietse? We hadden hier eigenlijk nooit iets te zoeken en er is op ons eigen meer altijd genoeg te beleven.”

Dijkstra knikte en deed er verder het zwijgen toe.

Ook de anderen zeiden weinig. Iedereen genoot van het landschap waar ze doorheen voeren.

In de verte werd een groep bomen zichtbaar, die door andere bomen verbonden was met een klein bos.

„Als we nu hier door deze vaart gaan, komen we vanzelf bij het hulpemaal aan.” Dijkstra wees naar links en gebaarde naar iets wat verderop lag, maar dat niemand nog kon zien.

„Het gemaaltje houdt de Sijmes-polder droog,” legde de molenaar uit. „Het is een polderdje van een kleine tachtig hektare groot, dat nog weer dieper ligt dan de Kersenspolder. Het gemaal pompt het water in deze vaart. Als ik het goed heb begrepen, is de eigenaar een oude boer die nu in Middenveen woont.”

„Heeft die man altijd in zijn polder gewoond, pa?” vroeg

Kees.

„Voor zover ik weet wel, maar wat hij nu met het land doet?”
Dijkstra haalde zijn schouders op. „Met land gaat het soms zo raar.”

„Weet u misschien waar de naam Sijmes-polder vandaan komt?” vroeg Ingrid hem.

„Ik heb weleens gehoord dat het de naam is geweest van een van de pachters die er in de vorige eeuw een klein boerderijtje had.”

„Is dat het gemaaltje?” vroeg Hielke.

„Dat klopt.” Dijkstra draaide zich om naar Sietse.

„Wil je daar links aanleggen? Er schijnt een steigertje te zijn.”
Sietse knikte.

Korinna wees op dat moment naar het water. „Moet je eens kijken. Is dat olie?”

Op Sietse na keken ze naar een sliert rommel die op het water dreef en allerlei kleuren had. Er tussendoor zagen ze ook cirkelvormige vlekken die alle kleuren van de regenboog hadden.

„Die ronde vlekken lijken inderdaad op olie, pa.”

„Ja, maar wat zou dat andere spul zijn?”

Even later lag de Kameleon aan het steigertje, een meter of tien voor het gemaal. Ze stapten allemaal uit, op Kees na.

Nieuwsgierig liepen ze het lage, brede dijklichaam op en daarna weer af.

Meteen zagen ze dat in een van de twee brede sloten, die naar het gemaal toe liep, ook een laagje veelkleurige rommel dreef. De sloten stonden haaks op elkaar en kwamen uit in een poeltje bij de inlaat van het gemaal. Het poeltje had de vorm van een kwart cirkel.

Aan het metalen rooster dat voor de inlaat zat, kleefden allerlei klonten rommel.

„Nu weten we in ieder geval waar het spul vandaan komt,” zei Dijkstra verontwaardigd. „Ik ga eerst kijken of die troep toch niet afkomstig is van het gemaal.” Hij haalde een sleutel tevoorschijn en opende het deurtje dat toegang gaf tot het gemaal. „Blijven jullie maar even wachten, er is toch niet genoeg ruimte voor ons allemaal en zo interessant is het nu ook weer niet.”

Terwijl Dijkstra het gebouwtje van binnen controleerde, liepen de jongelui er omheen.

Hielke liep naar een punt toe waar de oever van de vuile sloot niet door riet gescheiden werd van het water. Hij ging op zijn knieën zitten en schepte met zijn hand wat van de drab omhoog. Hij rook eraan. „Hm, het lijkt wel een soort verf.” „Verf?” zei Sietse, die met Louw bij hem was komen staan.

„Ja, zoiets.” Hielke keek de sloot af. „De hele sloot is ermee bedekt. Het lijkt wel of het daar bij die bomen vandaan komt.”

De jongens keken naar de bomen die op een wat hoger stuk land stonden. Daarachter stonden nog meer bomen en nog weer verderop was het bos dat ze al eerder hadden gezien.

„Hé,” zei Sietse opeens. „Zien jullie dat? Het lijkt wel of er achter die bomen een boerderij staat.”

„Hé!” werd er vanaf de dijk geschreeuwd. „Komen jullie eens hier naartoe.”

„Zien jullie iets bijzonders?” riep Louw terug.

„Ja, kom maar,” antwoordde Mariska.

Langs een kant van het gemaaltje liepen de jongens de dijk weer op. Toen ze op de dijk stonden, zagen ze dat de drie meisjes aandachtig naar de vaart keken.

„Moet je zien,” riep Korinna. „Er liggen allemaal stukken plastic in het riet. En er drijven ook stukken rubber rond.”

Met enige moeite konden de jongens in het riet stukken plastic en donkergekleurde stukken rubber zien drijven.

Beneden hen kwam Dijkstra het gemaal uit lopen, waarna hij de deur weer afsloot. Hij draaide zich om en keek verbaasd toen hij niemand zag.

Ineens hoorde hij de stemmen van de jongelui en hij riep

naar boven: „In het gemaal werkt alles zoals het hoort.”

Een reactie kwam er niet.

„Is er wat aan de hand? Moet ik boven komen?”

„Ja, komt u hier eens kijken,” antwoordde Hielke.

Dijkstra liep naar boven, waar hij nu ook met eigen ogen kon zien wat de jongelui hadden ontdekt. „Het is in ieder geval duidelijk dat het spul vanuit de polder door het gemaal in de vaart wordt gepompt. En zo te zien komt alle troep bij die boerderij vandaan. Zullen we er maar eens gaan kijken?”

Er klonk een instemmend gemompel.

„Sietse, zou jij met de Kameleon naar die bocht in de vaart willen gaan? Er zal wel een aanlegplaats zijn. Dan kun je Kees meteen vertellen wat we hebben ontdekt.” Zonder op een antwoord te wachten liep Dijkstra met grote passen over de dijk naar de boerderij toe.

De jongelui konden niet veel anders doen dan hem volgen, terwijl Sietse naar de Kameleon rende.

Een paar tellen later voer hij achter het groepje aan, terwijl hij gelijktijdig Kees op de hoogte bracht.

Op weg naar de boerderij zagen zowel Sietse en Kees als de anderen die over de dijk liepen, een grote hoeveelheid rommel in het riet liggen. In dit stuk van de vaart was het veelkleurige spul echter nergens meer te zien.

Vlak bij de boerderij begon Dijkstra langzamer te lopen. Nerveus keek hij om zich heen. „Ssst,” fluisterde hij. „Je weet nooit wie er in de boerderij zit. Kijk, daar liggen een paar blikken waar die rommel uit is gestroomd.” Hij wees naar een stel blikken die in het water lagen.

De sloot liep vlak langs de boerderij, die op een soort terp gebouwd was. Op de helling stond een dubbele rij bomen, die werd onderbroken door de sloot. Grote vlierbesstruiken blokkeerden het zicht op de boerderij.

Dijkstra gebaarde dat iedereen nu helemaal stil moest zijn. Bijna op zijn tenen liep hij langs de boerderij, op zoek naar een raam waardoor hij naar binnen kon kijken. Alle ramen bleken echter geblindeerd te zijn.

Dijkstra was op een hoek aangeland en bleef staan luisteren. Hij gebaarde met zijn arm dat de anderen achter de bomen moesten blijven staan. Na ongeveer een minuut wenkte hij de jongelui. „Gek, er lijkt wel niemand te zijn,” fluisterde hij. „Zo gek is dat toch niet?” merkte Ingrid op. „Zo te zien staat de boerderij al een hele tijd leeg.”

„Maar waar komen die blikken en die andere rommel dan vandaan?” vroeg Dijkstra meer aan zichzelf dan aan de jongelui.

Vanaf het water zagen Sietse en Kees hoe het groepje de

boerderij besloop. Even verloren ze hen uit het oog omdat ze door een hoge rietkraag niets meer konden zien. Kees wees Sietse op een eigenaardig steigertje, dat in de bocht van de vaart aan de kant van de boerderij lag.

„Wat een gek steigertje is dat,” zei Sietse toen ze het vreemde bouwsel naderden.

„Ja, het lijkt ook wel of het pas gemaakt is,” voegde Kees eraan toe.

„Nou, we zien wel.” Zachtjes liet Sietse de Kameleon tegen het steigertje aan komen en hij stapte uit. Terwijl hij de Kameleon vastlegde, voelde hij dat het steigertje niet erg stevig was.

„Hé, jongens,” riep Louw naar de Kameleon. „Er is hier niemand.”

„Hier ook niet,” antwoordde Kees.

„Ik ga even kijken, oké?” vroeg Sietse aan Kees.

„Doe maar.”

Dijkstra keek speurend rond. „Zo op het eerste gezicht zou je zeggen dat de boerderij leeg staat en niet meer wordt gebruikt. Maar...”

„Wie heeft dan hier al die bandensporen achtergelaten?” onderbrak Mariska hem.

„Goed gezien, meisje,” zei Dijkstra, terwijl hij haar

waarderend aankeek.

„Och, goed rondkijken, hè.”

Dijkstra knikte en volgde met zijn ogen de onverharde weg die naar de boerderij liep.

„Heeft u enig idee waar die weg verder naartoe loopt?” vroeg Hielke hem.

„Ik zou nog eens op de kaart moeten kijken, maar volgens mij sluit hij aan op een geasfalteerd weggetje dat daarginds tussen de bomen doorloopt.”

De anderen keken het weggetje nu ook af. Er zaten veel kuilen in, die met water gevuld waren.

„Waar gaat dat weggetje naartoe?” wilde Hielke weten.

„Uiteindelijk komt het ergens aan de noordwestkant van Lenten op de hoofdweg uit.”

De jongelui knikten.

„En deze vaart,” Sietse wachtte even totdat iedereen de door hem aangewezen kant opkeek, „waar gaat die naartoe?”

„Naar de Zwarte Poelen en via die poelen kom je uit op de Grote Veenplas. Het is hier trouwens allemaal beschermd natuurgebied.” Dijkstra knikte om zijn eigen woorden te bevestigen. „Zullen we maar weer teruggaan? Ik heb het wel gezien. Jullie ook?”

Er werd instemmend gemompeld, waarna ze met z'n allen

naar de Kameleon liepen.

Terwijl Dijkstra Kees vertelde wat ze bij de boerderij hadden gezien, draaide Sietse de Kameleon.

„Ga je er nog wat mee doen, pa?”

„Waarmee?”

„Met wat je nu weet.”

„O ja, ik zal straks het waterschap opbellen en het melden. Zwart bel ik ook en ik zal hem vertellen dat hij hier maar eens moet gaan rondkijken.”

HOOFDSTUK VI

Zwart zeurt en heeft het moeilijk

„Moet je nou kijken!” riep Evert Klinkhamer. „Jongens, kom eens naar buiten.” De smid stond aan de straatkant van de werkplaats. In zijn handen had hij de ochtendkrant.

Na enig gestommel, dat uit de keuken afkomstig was, kwamen Hielke en Sietse naar buiten gerend. Hun vader stond bij het hek dat het erf afscheidde van de straat. Over het uiteinde van het hek hingen aan beide zijden twee dezelfde borden.

„Die Gerben is me toch wel een portret, hoor!” Klinkhamer draaide zich om naar zijn zoons.

„Hij denkt zeker dat-ie op zo’n manier zijn auto sneller terugkrijgt,” zei Sietse.

Op de twee borden zat een poster waarop een uitvergrote foto van Gerbens auto was gedrukt. Daarboven stond de tekst GEZOCHT, en onderaan een regel met: FL. 1000,- beloning. Helemaal onderaan stond in kleinere letters: voor inlichtingen die leiden tot de opsporing van mijn auto of de dieven. Weet u iets of wilt u inlichtingen, bel dan Gerben Zonderland.

„Nou, hij maakt er wel werk van,” zei Hielke.

„Kennelijk wil hij op deze manier Zwart helpen!”

Geamuseerd schudde Klinkhamer zijn hoofd. „Zeg, ik ga een bakkie koffie drinken. Gaan jullie nog wat doen of gaan jullie de buurt onveilig maken?!”

„Dat doen we toch nooit?” antwoordde Sietse.

„Nee, nee,” antwoordde Klinkhamer, terwijl hij, kijkend naar de koppen in de krant, naar de smederij liep.

„De koffie staat in de keuken, hoor!” riep Hielke hem na.

„O ja.” De smid draaide zich om en liep naar het huis. „Gaan jullie niet mee naar binnen?”

„Nee, we gaan Gerben zoeken,” antwoordde Hielke.

„Je gaat je gang maar. Om half een thuis zijn, hè?” De smid opende de keukendeur en verdween.

„Ja, we zien wel,” reageerde Sietse.

De broers keken in de richting van de Polderdijk op zoek naar Gerben. Toen ze niemand zagen, keken ze de kant van het dorp op.

„Hé, daar verderop hangen nog twee van die borden,” zei Hielke. „En daar nog twee! Zou Gerben het hele dorp vol hebben gehangen met zijn borden?”

Ze liepen het dorp in. Her en der zagen ze dat Gerben inderdaad zijn borden aan lantaarnpalen en hekken had opgehangen.

„Niet te filmen, hè, die vent.” Hielke wees voor zich uit.
„Zelfs aan de muziektent hangt een bord! Wat zou Zwart ervan vinden?”

Een ogenblik later liepen ze langs het gemeentehuis en zagen dat op de hoek twee borden aan een lantaarnpaal waren vastgemaakt.

Ze liepen de hoek om, naar de voorkant van het gemeentehuis. Daar stuitten ze op een groep van ongeveer twintig mensen, die in een cirkel rond een boom stonden. Bij de boom stonden Gerben en Zwart.

„En ik zeg het je voor de laatste keer: haal die borden hier weg!” Zwart was kwaad.

Dat was Gerben ook. Hij leunde met zijn rug tegen een bord dat om de stam van de boom was vastgemaakt. „Nee, dat doe ik niet, want als ik op u moet wachten, krijg ik mijn auto nooit terug!”

Hielke en Sietse drongen zich behoedzaam door de groep toeschouwers heen.

„Dat kun je toch wel vergeten, Gerben!” riep een van hen. „Je auto is allang verdwenen naar het buitenland, of hij is omgekat!”

„Omgekat?” Gerben keek de man vragend aan en richtte zijn blik vervolgens weer op Zwart.

Die keek strak terug en zei: „Dat zou best eens kunnen, Gerben.”

Gerben ging weer gewoon staan. „Wat bedoelt u daarmee, Zwart?”

„Met omkatten? Daar bedoelen ze mee dat het chassisnummer van de ene auto in de andere wordt overgezet.”

„Wie zijn ,ze’ en wat is de bedoeling van dat omzetten?” Gerbens kwaadheid zakte.

„Ze,” antwoordde Zwart, „zijn autodieven die vaak goed georganiseerd te werk gaan en die uitstekend weten welke auto’s ze moeten stelen.”

„Zo,” onderbrak Gerben hem.

„En door het omzetten van de chassisnummers krijgt een gestolen auto het nummer van een sloopauto of een total-lossauto. De gestolen auto is na het omzetten haast niet meer terug te vinden. Voor de benodigde papieren weten ze altijd wel een oplossing te bedenken.”

„Begrijpen doe ik het nog niet...”

„Dat leg ik je nog weleens uit, als je nu maar eerst die borden weghaalt.” Zwart keek Gerben dwingend aan.

„Mogen ze vandaag niet blijven hangen?” Gerben zocht met zijn ogen de hulp van de omstanders. „Vinden jullie ook niet

dat mijn borden vandaag nog wel kunnen blijven hangen?”

„Ja hoor, Gerben,” antwoordden een paar mensen. „Van mij mag het wel!”

„Maar niet van mij!” Zwart wees naar de twee borden die om de stam hingen. „Je haalt ze nu weg, anders laat ik het door de reinigingsdienst doen, en krijg je de rekening thuisgestuurd!”

„Dat durft u niet,” zei Gerben. Op zijn gezicht stond ongeloof te lezen.

„Nou en of ik dat durf, want als iedereen na het stelen van een koffiepote of zoiets posters in het dorp gaat ophangen, is het eind zoek. Dat gaat niet, dat begrijp je zelf toch ook wel?”

„Tja, maar u wilt mijn Lancia toch niet vergelijken met een pruttelende koffiepote?” Ineens werd Gerben weer kwaad.

„Dat is beledigend. Wist je dat, luie bonnenschrijver?! Je zit de hele dag lui op je krent, maar achter autodieven aan gaan, ho maar!” Verontwaardigd keek hij Zwart aan.

„Ho ho, nou moet jij niet beledigend worden, want uiteindelijk ben jij in overtreding en niet ik!”

„Jij bent net zo goed in overtreding, Zwart...”

„Ik?” vroeg Zwart verbaasd. „Waarmee dan?”

„Met het belemmeren van de doorstroming van het verkeer.” Gerbens gezicht had ineens een heel andere uitdrukking gekregen. Vol medelijden keek hij de kring toeschouwers

rond. „Moet je eens kijken naar deze arme mensen. Ze kunnen niet eens doorlopen omdat jij ze daarvan weerhoudt. Nietwaar, mensen?”

„Ja!” antwoordden twee vrouwen. Anderen lachten of knikten zonder duidelijke reden.

„Hou ik die mensen tegen?”

„Ja Zwart, door dat ontielijke gezeur van je!” Met een kwaad hoofd liep Gerben weg.

Toen Zwart van zijn verbazing was bekomen, riep hij hem na: „Waar ga je heen?”

„Daar!” was het korte antwoord van Gerben, terwijl hij naar de muzikant wees. „Ik moet hier eerst van uitrusten.”

„O, nu ga jij op je krent zitten, hè? Als je maar zorgt dat die borden vóór twaalf uur vanmiddag zijn verdwenen!”

„Ja ja, ouwe ijzervreter.” Makkend ging Gerben op het houten trappetje van de muzikant zitten.

„Maak je niet druk, Gerben,” zei Hielke, die hem met Sietse achterna was gelopen.

„Nee, wij helpen je wel met het opruimen van die borden,” voegde Sietse eraan toe. „Hoe kom je trouwens aan al die borden?”

„Ik ben er gisteren de hele middag mee bezig geweest. Ik moest ’s ochtends toch in de stad zijn en heb daar ’s middags

bij een copyshop die borden laten maken. Toch wel een gaaf idee, hè?”

„Ja!” De jongens moesten lachen om het verongelijkte gezicht van Gerben.

„Jammer dat Zwart ze niet mooi vond,” merkte Hielke op.

„Nou ja, we zullen ze maar weghalen. Wie weet wat ik er nog mee kan doen.”

„Weinig,” zei Sietse. „Boven je bed hangen!”

„Niet zo lollig doen, Sietse, het is zo al erg genoeg.” Met een zucht stond Gerben op. Hij zag dat het groepje mensen inmiddels was verdwenen.

Zwart echter niet. „Kan ik ervan op aan dat je ze weghaalt?”

„Ja hoor, en ga maar weer lekker slapen.”

„Wat zei je daar, Gerben Zonderland?” Zwart kwam op hem toelopen.

„Niks, edelachtbare, helemaal niks.”

„O. Dan is het goed. En ik hou je in de gaten, hè?”

„Dat doet u toch altijd al?”

Met een diepe zucht draaide Zwart zich om en liep het gemeentehuis in.

„Dag, jongens.” Klinkhamer duwde de laskap omhoog.

„Moge, Gerben. Hoe gaat het met je borden?” vroeg hij.

„Prima. Ik heb ze op bevel van onze wetshandhaver weer

opgeruimd,” antwoordde Gerben zuur.

„Hoe dat zo?” vroeg de smid verder.

In het kort legde Gerben uit wat er was gebeurd.

„Dus Zwart weet nog niet waar je auto is gebleven?”

Gerben schudde zijn hoofd.

„En waarschijnlijk krijgt-ie ’m ook nooit meer terug,” merkte Sietse grijnzend op.

„Begin jij nu ook al?” zei Gerben zuur. „Het is een grof schandaal dat Zwart er niet mee bezig is.”

„Maar waar moet hij dan gaan zoeken, Gerben?” De smid doofde de gasvlam. „Je kunt toch niet van hem verlangen dat hij in elke boerenschuur in de omtrek gaat kijken waar je auto is? En misschien is je auto al helemaal niet meer in Nederland...”

„Dag, Klinkhamer. Bedankt voor het opbeurende gesprek.” Resoluut draaide Gerben zich om en knalde de deur van de smederij dicht.

„Wat heeft die?” vroeg een verbaasde Klinkhamer.

„Ach, het ligt nogal gevoelig bij Gerben, pa!” antwoordde Sietse.

Gelijktijdig hoorden ze hoe Gerben met gierende banden wegreed.

„Nou, het zal wel aan mij liggen, maar ik zou me niet zo laten

gaan.” De smid stak de vlam weer aan. „Zetten jullie straks even koffie?” Hij trok de kap weer voor zijn hoofd.

Terwijl Hielke en Sietse naar de keuken liepen, zagen ze dat Sjoerd de postbode eraan kwam.

„Môge jongens, zo te zien heeft meneer Zonderland weer eens een humeur om op te schieten.”

Met z’n drieën keken ze Chantels autootje na, waarmee Gerben over de Polderdijk scheurde.

„Gerben heeft het er nu eenmaal moeilijk mee, Sjoerd,” zei Hielke.

„Hij moet zich niet zo aanstellen, die omhooggevallen koeienmelker.” Minachtend wierp Sjoerd nogmaals een blik in de richting van de Polderdijk. „Overdrijven is ook een vak. Er worden dagelijks honderden auto’s gestolen. Waar maakt die vent zich zo druk om?”

„Als ze jouw auto zouden stelen, piepte je wel anders,” was Sietses reactie.

„Nou, ik heb wel een auto, alleen niet zo’n dure. Je weet dat je risico’s loopt als je een dure auto koopt.”

„Dat zegt vandaag de dag ook niets meer, Sjoerd,” merkte Hielke op. „Zwart vertelde laatst dat het vooral de meest verkochte auto’s zijn, die veel worden gestolen. Die kunnen ze namelijk ook weer makkelijk kwijt, snap je? Misschien

pakken ze de volgende keer wel dat ding van jou!” Hielke kon het niet nalaten Sjoerd weer eens op stang te jagen.

„Ha, maar mijn auto staat wel in de garage, dus die...”

„O, maar dat zegt niets, want Gerbens auto is ook uit de garage gestolen!” Hielke keek Sjoerd met een fijn glimlachje aan.

„Jullie zitten me weer in de maling te nemen, hè? Maar je moet niet denken dat Sjoerd gek is, hoor.”

„Dat zegt toch ook niemand, Sjoerd?” Hielke keek de postbode lachend aan.

„Nee, maar jullie denken het wel! Jullie geloven zeker ook nog steeds niet dat er wat raars aan de hand is in het hotel, hè?”

De twee broers schudden hun hoofd.

„Nou, ik krijg er anders steeds meer bewijzen voor. Kijk hier maar.” Uit een van zijn fietstassen haalde Sjoerd een dikke, geelbruine envelop. Met een gestrekte arm hield hij het pakket voor de ogen van de jongens en triomfantelijk zei hij:

„Nou, wat staat erop?!”

Sietse las het hardop voor. „Handle with care. Specimen. Medicinal Drugs.”

„Snappen jullie het nou? In het hotel zitten drugshandelaren!”

„Sjoerd, denk nou eerst eens na...” zei Hielke.

„Nee, want ik weet nog meer.” Met enige moeite wist Sjoerd de opwinding die er in zijn stem doorklonk te beheersen en fluisterde: „Gisteren is er ook een fax in het hotel binnengekomen, die bestemd was voor een Mexicaan. En weet je wat erin stond?” Hielke en Sietse kregen geen gelegenheid te reageren, want Sjoerd ging alweer verder. „Er stond in: Shipment of drugs underway.” Met een mengeling van trots en kwaadheid over het feit dat de jongens hem kennelijk niet wilden geloven, keek hij de twee aan. „Nou? Is het nu nog niet duidelijk? Zwart zou dat hele zootje daar moeten arresteren!”

„Dat er iets bijzonders aan de hand is in het hotel ben ik met je eens,” antwoordde Hielke, „het is alleen de vraag of het is wat jij denkt.”

Opeens ging de deur van de smederij open en kwam Klinkhamer naar buiten.

Verschrikt keek Sjoerd op. „Eh... jongens, tot ziens, hè.”

„Sjoerd, heb je geen post voor me? Ik zit op een offerte te wachten.”

De postbode, die al was opgestapt, draaide met moeite zijn fiets. Met een rood hoofd gaf hij een stapeltje enveloppen, dat hij in zijn rechterhand hield, aan de smid. „Tot ziens,

Klinkhamer.”

„Wat had die?” vroeg de verbaasde smid aan zijn zoons.

„O, Sjoerd had weer iets over de mensen in het hotel.

Volgens hem zijn het drugshandelaren,” antwoordde Hielke.

„Drugshandelaren? Die knul moet nou toch eens ophouden, want straks brengt-ie nog iemand in de problemen met zijn geroddel.”

Hielke deed de buitendeur open en liet zijn vader en broer voorgaan. Hij sloot de deur weer en volgde hen naar de keuken.

Snel zette Sietse koffie. „Toch is het niet allemaal onzin wat Sjoerd zegt, als je naar de pakjes en faxen kijkt die hij ons heeft laten zien.”

Hielke en Sietse legden hun vader uit wat Sjoerd hun had verteld.

„Die knul weet echt niet waar-ie het over heeft,” was de verontwaardigde reactie van de smid, „want in het hotel wordt een congres gehouden over koeien...”

„Over koeien?” onderbrak Hielke zijn vader.

„Ja, koeien die door middel van bepaalde hormonen of veranderde genen met minder voer eenzelfde melk- of vleesproduktie kunnen halen als met het krachtvoer dat ze nu krijgen. Daar schijnt nogal wat onderzoek naar gedaan te

worden, omdat in veel ontwikkelingslanden de vruchtbare gebieden gebruikt worden om veevoer op te verbouwen, terwijl ze op die goede grond eigenlijk graan voor hun mensen moeten verbouwen.”

„Maar als dat veevoer aan hun dieren wordt gegeven, krijgen die mensen toch vanzelf ook melk en vlees en zo?” Sietse zette drie mokken neer.

„Ja, alleen is er naar verhouding heel veel voer nodig om melk of vlees te krijgen en het meeste veevoer wordt geëxporteerd naar het westen, naar ons dus.” Klinkhamer gooide twee scheppen suiker in zijn koffie, die Hielke zojuist voor hem had ingeschonken. Zwijgend roerde hij.

„Het zit dus wat ingewikkelder in elkaar dan Sjoerd zei,” verbrak Hielke de stilte.

„Dat kun je wel zeggen ja,” bevestigde de smid. „Wat ik jullie net verteld heb, heb ik van jullie moeder. Ze vertelde me er vanochtend iets over. Ze vangt zo nu en dan weleens wat op. Ze zegt dat het erg interessant is, met veel interessante mensen, en dat het erg interessant is zo’n congres eens mee te maken.”

„Interessant,” zei Sietse met een grijns.

„Wat is interessant?” vroeg Zwart, die, na een korte tik op de keukendeur, naar binnen stapte.

„Koeien die drugs gebruiken!” antwoordde Hielke.

„Huh?” zei Zwart. „Leg dat eens uit.”

„Koffie, Zwart?” vroeg de smid hem, voordat iemand antwoord kon geven.

„Graag, en ik ben benieuwd!”

Klinkhamer herhaalde in het kort wat hij van zijn vrouw had gehoord.

„Ja, de wetenschap staat niet stil,” merkte Zwart op en nam een slok van zijn koffie.

„Dat staat het onderzoek naar de diefstal van Gerbens auto wel, hè?” merkte Sietse op.

Met een zucht zette Zwart zijn kopje neer. „Ja, maar het is ook heel moeilijk als je verder geen aanwijzingen hebt. Er schijnen geen getuigen van de diefstal te zijn geweest en waar moet ik gaan zoeken? Alleen als je geluk hebt, vind je zo’n auto binnen een paar dagen terug. Tenzij de dieven hem terugbrengen natuurlijk, maar dat heb ik nog niet vaak meegemaakt!” Zwart vertrok zijn gezicht in een grimas. „En als ik nou niets anders te doen had... Vanochtend was er eerst dat gedoe met Gerben en straks moet ik naar de Sijmespolder, naar dat gemaal waar jullie met Dijkstra zijn geweest, weet je wel?”

Hielke en Sietse knikten.

„Ik wil er een kijkje nemen. Eens zien of ik kan achterhalen waar dat regenboogspul vandaan komt. En dan zit ik nog met de diefstal van die boompjes. Wat daar nou weer achter zit, mag Joost weten.” Met een zucht stond Zwart op. „Ze stelen vandaag de dag de gekste dingen.”

„Zoals de bloembak van Dijkstra!” zei Hielke.

„Ja,” reageerde de agent vermoeid. „Jullie zouden me trouwens ergens mee kunnen helpen.”

Twee vragende gezichten keken hem aan.

„Kunnen jullie me met de Kameleon naar de Sijmes-polder brengen?”

„Tuurlijk, Zwart,” zei Sietse meteen, blij dat ze weer wat te doen hadden. „Wilt u nu meteen vertrekken?”

„Ja, dat moesten we maar doen. Weten jullie de weg?”

„Nou,” zei Hielke, „niet precies meer. Het was in ieder geval een heel eind weg.”

„Dat klopt, maar ik heb een kaart, dus we komen er wel uit. Zullen we dan maar gaan?”

Hielke en Sietse stonden al klaar bij de deur. Ze groetten hun vader en liepen naar buiten, naar het boothuis.

Zwart volgde hen, nadat hij de smid had bedankt voor de koffie.

Voor de tweede keer gingen de jongens op weg naar het

gemaaltje. Zwart liet hen een andere route varen dan Dijkstra. Ze deden er duidelijk langer over dan de dag daarvoor, omdat Zwart meer de hoofdvaarwegen aanhield, terwijl Dijkstra, die het gebied kennelijk beter kende, hen meer langs een kruip-door, sluip-doorroute had geleid.

Na een goed half uur varen herkenden de jongens in de verte weer de langgerekte groep bomen bij de Sijmes-polder.

„Daar moeten we naartoe, Zwart,” zei Hielke.

Zwart had, afgezien van de aanwijzingen die hij gaf, vrijwel de hele tijd gezwegen. „Dat klopt ook aardig met de kaart, jongens. We zullen er zo wel zijn.” Hij keek weer in het rond. Zijn blik viel op de motorkap van de Kameleon. „De Kameleon maakt anders heel wat minder lawaai dan eerst, hè? Hebben jullie er wat aan laten doen?”

„Ja, we hebben er na het ongeluk een andere demper op gezet, enne...” Sietse stopte. Hij wilde Zwart niet te veel vertellen, want dan zou het later ook weleens tegen hen gebruikt kunnen worden.

Gelukkig vroeg Zwart niet verder.

Door een kleine vaart die uitkwam op de Zwarte Poelen, voeren ze langs de bomen die ze uit de verte gezien hadden. Al snel zagen ze ook de boerderij, die er nog even verlaten bij lag als gisteren.

„Weten jullie waar we hier ergens kunnen aanleggen?” vroeg Zwart hen.

„Ja,” antwoordde Hielke. „Daar verderop is een steigertje.”

Handig stuurde Sietse de Kameleon erop af.

Zwart stapte uit en maande de tweeling tot stilte.

Op zijn hurken zittend bekeek hij zwijgend de boerderij.

Toen hij ging verzitten, kraakte het steigertje onheilspellend.

Verschrikt kwam hij overeind en sprong bijna de dijk op.

„Nou, dat kan ook niet veel hebben.” Hij trok zijn jasje recht en keek Hielke en Sietse aan. „Gaan jullie nog mee of blijven jullie hier wachten?” Zwart streek over zijn kin. „Misschien is het toch beter dat jullie hier blijven. Jullie zien me vanzelf wel weer verschijnen.”

Geduldig bleven Hielke en Sietse in de Kameleon zitten.

Na een minuut of vijf ging Hielke staan. „Waar zou-ie blijven? Hij zal toch niet iemand tegengekomen zijn?”

„Straks moeten wij Zwart redden,” zei Sietse zacht lachend.

„Ik ga even rondkijken.” Hielke stapte het steigertje op en beklom de dijk. Met zijn handen in zijn zakken liep hij over de kruin van de dijk in de richting van het gemaaltje. Zwart was nergens te bekennen. Bij het pompstation zag hij dat er sinds gisteren niet veel veranderd was. Terug bij het steigertje draaide hij zich ineens om. „Hé, ik mis iets!”

„Wat dan?“ vroeg Sietse. „De gangsters?“

„Nee joh, die blikken. Je herinnert je toch nog wel de blikken die daar bij het begin van die sloot op hun kop in het water lagen?“

„Hm, nou je het zegt. Daar lag wat, ja.“

„Ze liggen er niet meer!“

HOOFDSTUK VII

Een klap op een eiland

„Dat kan haast alleen maar betekenen dat iemand die blikken heeft weggehaald,” meende Sietse.

Hielke knikte. „En misschien zijn de mensen die dat gedaan hebben nog wel in de buurt...”

„Wie weet wat ze met Zwart hebben gedaan,” zei Sietse.

Oplettend keek hij rond. „Waar zou die toch zitten?”

„Ik weet niet wat jij ervan vindt, maar ik denk dat we toch eens bij de boerderij moeten gaan kijken. Hier worden we ook niets wijzer. Kom je mee?” In sluiphouding rende Hielke naar de boerderij. Hij ging met zijn rug tegen de muur staan. Sietse volgde hem en maakte zich ook plat tegen de muur.

„Wat nu?” zei Sietse. „Lopen we om?”

„Ja, laten we maar kijken hoe ver we komen.”

Terwijl ze zo weinig mogelijk geluid probeerden te maken, slopen Hielke en Sietse stap voor stap langs de muur, naar de kant van de boerderij die niet zichtbaar was vanaf het water.

Op de hoek aangekomen, luisterde Hielke eerst even. Toen hij behalve wat vogels niets hoorde, stak hij snel zijn hoofd

om de hoek. In een ogenblik zag hij dat er aan die kant niemand was en dat alles er verlaten bij lag. „Kom maar,” fluisterde hij, zonder zijn broer aan te kijken.

Een paar tellen later stonden ze met z'n tweeën naar de grote deuren van de dors te kijken. Op het beton dat dienst deed als rijpad naar de dors, lag wat hard geworden modder. De handafdrukken van een vrachtwagen en een personenauto waren erin te herkennen.

„Hé kijk, daar is Zwart!” Sietse wees naar de agent die een eind bij de boerderij vandaan op zijn hurken zat. De jongens zagen hoe Zwart met zijn rechterhand over de modder van de onverharde weg streek. Snel liepen ze naar hem toe.

Verstoord keek Zwart op, toen hij hen hoorde aankomen. „Ik had jullie toch gezegd dat je in de Kameleon moest blijven?”

„Jawel,” antwoordde Hielke, „maar het duurde nogal lang en...”

„...En toen zijn jullie zelf maar eens op onderzoek uitgegaan, hè?”

Hielke en Sietse knikten.

„Nou ja, het geeft niet, want ik heb het vermoeden dat hier overdag toch niet veel gebeurt.” Zwart staarde het weggetje af.

„Weet u dan wat er hier gebeurt?” vroeg Hielke nieuwsgierig.

„Weten nog niet, maar ik begin wel een vermoeden te

krijgen. En dat hou ik nog even voor me. Aan één figuur in het dorp die allerlei verzinsels rondstrooit, hebben we meer dan genoeg, vinden jullie ook niet?”

Hielke en Sietse knikten.

„Wij hebben anders wel iets gezien, of eigenlijk hebben we vandaag iets niet gezien wat we gisteren wel hebben gezien.”

Hielke moest even ademhalen.

„Hoe bedoel je dat?” vroeg Zwart nieuwsgierig.

„Gisteren lag er in de sloot aan de andere kant van de boerderij een stel blikken waar die troep uit stroomde. Die blikken zijn nu weg!” Hielke keek Zwart verwachtingsvol aan.

„Meen je dat? Hm, interessant.”

„Dat woord heb ik vandaag al vaker gehoord!” zei Sietse.

De jongens lieten Zwart zien waar de blikken hadden gelegen.

Veel zei hij er niet over. Hij keek nog een keer naar het gemaaltje en de boerderij en zei: „Goed, ik heb het zo wel gezien. We gaan.”

Ze liepen terug naar de Kameleon, stapten een voor een voorzichtig op het steigertje en vervolgens in de Kameleon. Zwart gaf Sietse korte aanwijzingen over hoe hij moest terugvaren.

Na een goed half uur varen, zagen ze weer de brug over de poldervaart. Toen ze er onderdoor waren, gaf Sietse uit

gewoonte meteen gas. De Kameleon kwam met zijn boeg uit het water omhoog en klapte een paar keer flink op de golven. „Sietse, een beetje minder kan ook wel, hè?” Zwart legde zijn pet naast zich neer.

„Sorry, we varen op het meer altijd...” Net op tijd slikte Sietse de woorden in, die op zijn tong lagen.

„Voorzichtig hè, Sietse, voorzichtig.” Met een benauwd gezicht keek Hielke naar Zwart.

De agent keek echter alweer voor zich uit.

Opeens wees hij naar bakboord. „Volgens mij zit er iemand op het eiland. Het zal toch geen wildkampeerder zijn? Sietse, vaar er eens naartoe.”

Sietse draaide aan het stuur, waardoor de Kameleon recht op het eiland af voer.

De man die daar zat, had de boot inmiddels ook gezien. Hij was gaan staan en zwaaide enthousiast..

„Hé, kunnen jullie mij van dit eiland af... Verdomme, een smeris!”

Ineens zette de man het op een lopen, naar de andere kant van het eiland. Niet dat het hem veel zou helpen, want hij kon alleen met een boot of zwemmend van het eiland af komen. Een boot was er echter niet en om te zwemmen was het te koud.

Hielke en Sietse keken verbaasd naar de wegreennende man. „Wat heeft die vent?” vroeg Hielke zich af.

„Er is in ieder geval iets met hem aan de hand, want anders zou hij niet voor me weglopen.” Op de vragende blikken van de jongens reageerde Zwart: „Hij heeft me waarschijnlijk in eerste instantie niet herkend zonder pet. Toen het tot hem

doordrong wie ik was... Vaar daar even naartoe, Sietse.”

Sietse volgde Zwarts aanwijzing en liet even later de Kameleon op een stuk grassige oever lopen.

Onverwacht lenig sprong de agent overboord en zette de achtervolging in.

Ontkomen kon de man niet, want het eiland was, afgezien van een paar groepjes bomen, kaal.

„Moeten we Zwart niet helpen?” vroeg Hielke aan zijn broer.

„Ja, maar zouden we niet eerst ergens een stevige tak of zoiets zoeken?”

Hielke keek even rond.

Opeens zag hij de peddels in de Kameleon liggen. Hij pakte ze en zei: „Kijk, hier kun je wel een aardige klap mee uitdelen.”

Nadat ze de Kameleon met een touw aan een paaltje hadden vastgemaakt, liepen ze met z'n tweeën, hun peddels in de aanslag, naar Zwart toe.

Zwart stond aan de andere kant van het eiland bij een bosje wilgehout. „Kom eruit!” riep hij. „Als je niets te verbergen hebt, kom je hier naartoe.”

„Je denkt zeker dat ik gek ben, klerelijer,” werd er vanuit de bosjes teruggeroepen. „Dat ik nou uitgerekend een smeris moet treffen om me van dit roteiland af te halen.” Er volgde

een geluid van brekende takken.

„Ik waarschuw je nog één keer: kom eruit of ik kom je halen!”

Zwart maakte aanstalten om het bosje in te gaan.

Opeens kwam de man tevoorschijn, zwaaiend met een dikke tak. „Kom dan, blauwe etter!”

Zwart liet zich toch nog overrompelen en moest een flinke klap tegen zijn linkerschouder incasseren. Kermend viel hij op zijn knieën.

Daar maakte de man handig gebruik van en hij rende in de richting waar hij de Kameleon vermoedde. Hij struikelde echter en met een vloek viel hij in het drassige gras. De tak vloog een paar meter bij hem vandaan. Toen hij weer was opgestaan en zijn tak oppakte, stonden Hielke en Sietse ineens tegenover hem. De man zag dat de jongens dreigend met hun peddels klaarstonden.

„Hé papjochies, willen jullie mij tegenhouden? Laat me niet lachen! Met één klap sla ik jullie zo het meer in.” Het laatste woord sprak hij uit met een uithaal in zijn stem, want hij sprong op zijn tegenstanders af. Na een paar passen zakte hij echter met zijn linkervoet in een waterige graszode weg en viel voorover.

Op dat moment kwam Hielkes peddel, die hij niet meer kon tegenhouden, met grote snelheid naar beneden. Met een

flinke klap raakte hij vol het achterhoofd van de man. Met een soort blubberende ademstoot zakte de man in elkaar.

Verbouwereerd keek Hielke naar de man, vervolgens naar zijn broer en ten slotte naar Zwart, die met zijn wapenstok in de aanslag was opgedoken.

Met een van pijn vertrokken gezicht vroeg Zwart hen: „Zijn jullie verder oké?”

De jongens knikten, maar wisten nog niets uit te brengen.

„Gelukkig, dan zal ik dit heerschap maar meteen de boeien omdoen, dan kan-ie tenminste ook geen gekke streken meer uithalen.” Snel deed Zwart de man handboeien om.

Terwijl hij bezig was, keek hij aandachtig naar het achterhoofd van de man. „Het bloedt anders aardig. Laten we hem eerst maar naar een ziekenhuis brengen. Dan kan hij onderzocht worden.” Voorzichtig draaide Zwart de man om en merkte dat hij helemaal slap was. Snel voelde hij met zijn hand in de man zijn hals of hij nog leefde. „Hij is bewusteloos. Je hebt hem flink geraakt, Hielke.”

„Ja... hij houdt er toch niets aan over, hè?”

„Laten we hopen van niet. Hebben jullie voldoende benzine om naar het ziekenhuis van Middenveen te varen?”

„Ja, ik denk het wel,” antwoordde Sietse.

Daarop droegen ze met z'n drieën de man naar de

Kameleon. Behoedzaam legden ze hem op een deken op de bodem voor de motor neer. Vervolgens bedekten ze hem met een aantal regenjacks, zodat hij zo goed mogelijk warm bleef.

„Nou, varen maar, maar wel rustig aan.”

Sietse knikte en liet de Kameleon draaien. Toen de boeg in de richting van Jonkersveen wees, gaf hij voorzichtig gas.

Zwart hield zijn arrestant scherp in de gaten.

„Waarom is die man weggerend, Zwart? We wilden hem toch alleen maar iets vragen?” Hielke kon het nog niet bevatten allemaal.

„Ja, maar hij zal zijn redenen wel hebben gehad. Hopelijk komt hij snel weer bij, dan kunnen we hem dat eens vragen.” Zwart schudde zijn hoofd. „Hij zal wel iets op zijn kerfstok hebben.”

Bij Jonkersveen aangekomen moesten ze wachten op een aak die juist uit het kanaal kwam.

„Hé, onze arrestant wordt wakker.” Zwart probeerde de man zo te leggen dat hij met zijn achterhoofd nergens tegenaan kon komen.

„Ooo, m'n kop. Wat is er met m'n kop gebeurd?” De man probeerde zich op te richten en kwam tot de ontdekking dat hij geboeid was. Hij voelde hoe er vocht van zijn hoofd liep.

„Hé, ik bloed! Rotzak!” riep hij naar Zwart. „Heb je me soms voor m’n kop geslagen? Smerige vuilak! Daar krijg ik je nog wel voor, dit vergeet ik mijn hele leven niet meer. Dit zet ik je betaald, begrijp je dat, etterbak?!”

Zwart reageerde niet op de scheldpartij en vroeg: „Vertel eens, waarom liep je weg toen je ons zag?”

„Toen ik jóu zag, smeris! Die jongens hier zouden me geen kwaad doen.”

Zwart keek Hielke een moment aan. „Je had mij zeker te laat in de gaten, hè?”

„Ja, ik zag te laat dat je die klerepet had afgedaan. Anders had ik me nooit laten zien.” Weer keek de man Zwart vernietigend aan.

„Maar wat deed je op het eiland? Zo te zien was je helemaal alleen en er was nergens een boot te bekennen. Heeft iemand je daar soms afgezet?”

„Ik zeg niks meer, smeris. Sterf maar!”

Verbaasd hoorden Hielke en Sietse het gesprek aan. Ineens kregen ze in de gaten dat het vak van agent ook niet altijd even makkelijk was.

Hielke begreep ook dat Zwart wilde proberen hem zoveel mogelijk buiten de zaak te houden. Hij keek de man nog eens aan. Hij was een jaar of vijfentwintig. Hij had een

snorretje en een onverzorgde kop met blond haar. Alles was een beetje vies aan hem, als je goed keek. Omdat Zwart niets zei, hield Hielke zijn mond ook maar dicht, hoewel hij allerlei vragen had over hoe het nu verder moest.

Sietse hield eveneens zijn kaken op elkaar en stuurde de Kameleon vakkundig door het kanaal naar Middenveen. Afgezien van het gebrom van de motor en af en toe het gekreun van de man, bleef het een tijdje stil in de Kameleon. Het was Zwart die als eerste weer iets zei. „Sietse, weet je hoe je bij het ziekenhuis moet komen?”

„Zo’n beetje.”

„We kunnen ook niet tot aan het ziekenhuis komen, maar er wel vlakbij.” Zwart wees naar een zijkanaal. „Als je daar rechtsaf gaat, kom je aan de achterkant van het ziekenhuis uit. Leg daar maar aan, dan loop ik wel naar de Eerste Hulp toe.” Nog geen tien minuten later lagen ze afgemeerd achter het ziekenhuis. Zwart stapte uit, rende weg en was snel terug, met een ambulance. De arrestant werd op de brancard gelegd en verdween in de ziekenauto. Een ogenblik later reed de auto weg.

Zwart trok zijn jasje recht, waarbij zijn gezicht vertrok van de pijn omdat hij zijn linkerarm niet kon bewegen. Hij keek Hielke en Sietse aan. „Bedankt voor jullie hulp.”

De jongens mompelden wat.

„Jullie hoeven niet op mij te wachten, want het kan wel een paar uur duren voordat ik klaar ben. Ik hoop tenminste dat het voor mijzelf wel zin heeft om hier te blijven, want ik zou onze man graag nog iets willen vragen.” Met zijn goede hand wreef hij over zijn pijnlijke schouder. „Ze moeten mij trouwens ook maar even onderzoeken. Die schouder doet verrekke veel pijn.”

„Is het goed dat we dan nu weggaan?” vroeg Hielke voor alle zekerheid.

„Ja, doe maar.”

„Moeten we uw vrouw laten weten dat u wat later komt?” Hielke zag hoe Zwart voortdurend de pijn probeerde te verbijten.

„Aardig dat je eraan denkt, maar ik bel haar straks zelf wel even. Nou jongens, nogmaals bedankt en tot ziens, hè.” Zwart draaide zich om en liep weg.

„Tot ziens, Zwart,” riep Sietse hem na.

„En je gaf die vent zomaar een klap op z'n kop?” Vader Klinkhamer keek zijn zoon verbaasd en toch ook een beetje trots aan.

„Ja, het ging eigenlijk vanzelf.” Hielke keek naar zijn handen, alsof hij zich er nogmaals van wilde overtuigen dat het echt

zijn handen waren geweest, die de klap hadden uitgedeeld.

„We mogen voortaan in Lenten wel uitkijken met zo’n vechtersbaas, Klinkhamer!” Gerbens gezicht lichtte even op.

„Maar zo te horen is Zwart dus voorlopig uitgeschakeld. Wie moet er nu achter de dieven van mijn auto aan?”

„Geen idee,” antwoordde Klinkhamer, die het gemjammer van Gerben over zijn auto vervelend begon te vinden. „Misschien moet je er zelf achteraan. Als je tenminste weet waar je moet beginnen.”

„Daar heb ik zelf ook al aan gedacht, maar wat gebeurt er als ik tegenover een zwaarbewapende bende autodieven kom te staan?”

„Hard weggrijden, natuurlijk!” antwoordde Sietse. Hij zag dat Gerben niet erg om zijn grap kon lachen.

Met een sjagrijnig gezicht ging Gerben zitten.

„Zeg Gerben,” zei Klinkhamer, „ik vind het best dat je hier komt, maar niet als je met een humeur van hier tot Tokio de sfeer komt verzieken.”

Gerben kreeg een kleur. „Dat begrijp ik wel, maar het is toch om van uit je vel te springen?”

„Ik zou ook kwaad zijn, maar je doet er niets meer aan. Het is gebeurd en...”

„Ja, maar als niemand er iets aan doet, is het hek van de

dam.” Gerben wond zich alweer op.

„Wil je dan voor eigen rechter gaan spelen?” vroeg Klinkhamer hem.

„Nee, dat kan ook niet, maar ik wil iets dóén. Misschien moeten we Zwart wel helpen met het onderzoek.”

„Hoe had je dat dan gedacht?” Klinkhamer begon zijn geduld te verliezen. Hij had meer te doen dan praten over hoe Gerben op boevenjacht moest gaan.

Berustend zakte Gerben onderuit op zijn stoel. „Geen idee.” Het volgende ogenblik sprong hij echter weer overeind.

„Neem nou vannacht, hè, schijnen er opnieuw boompjes gestolen te zijn uit het bos. De lui die dat doen, zijn toch niet normaal?”

„O, maar zo ken ik er nog wel een heel stel!” onderbrak Sietse hem.

„Wie bedoel je?” vroeg Gerben argwanend.

„Jou niet, hoor!” stelde Sietse hem gerust.

„Sietse heeft wel gelijk als hij bedoelt dat normaal zijn maar heel betrekkelijk is. Voor autodieven is het stelen van auto’s heel normaal, dus als je een autodief bent, wat doe je dan?!”

„Klinkhamer, met jou valt niet te praten!”

„Nee, ik ben dan ook niet normaal!”

Grommend verliet Gerben de werkplaats, een lachende smid

en zijn twee zoons achterlatend.

's Avonds tijdens het eten moesten Hielke en Sietse voor de tweede keer vertellen wat ze die dag hadden meegemaakt.

Jeltje Klinkhamer hoorde het met verbazing aan. „Nou, ik dacht dat ik het nodige meemaakte in het hotel, maar jullie overtreffen alles! Weten jullie al of Zwart weer thuis is?”

„Nee, maar we wilden hem zo even bellen, vragen hoe het met hem gaat.” Hielke keek zijn broer aan. „Het kan nu trouwens wel. Bel jij 'm of ik?”

„Doe jij het maar,” antwoordde Sietse.

Hielke liep naar de slaapkamer van zijn vader en moeder, waar hij rustig kon bellen.

„En? Hoe gaat het met Zwart?” wilde Klinkhamer weten toen Hielke zich een tijdje later weer bij de anderen in de woonkamer voegde.

„Het gaat wel goed met hem, maar hij moet rustig aan doen. Zijn schouder is behoorlijk gekneusd en hij mag een paar dagen alleen maar burowerk doen.” Hielke ging achter het kopje koffie zitten, dat zijn broer voor hem had ingeschonken.

„Is-ie nog te weten gekomen wat die man daar alleen op het eiland deed?” vroeg Sietse zijn broer.

„Ja, het schijnt dat die vent daar gedumpt is door zijn

vrienden.”

„Leuke vrienden,” merkte de smid op.

„Die man vertelde dat ze hem op het eiland achtergelaten hebben om hem een lesje te leren. Waarschijnlijk hadden zijn vrienden het plan hem later op de dag weer op te halen. Hij vertelde dat hij van zijn vrienden daar een tijdje verplicht moest nadenken over het verprutsen van een aantal akties die ze met elkaar hadden uitgevoerd.”

„Dus de man die Zwart met jullie heeft gearresteerd, zal er nu wel spijt van hebben dat hij jullie om een lift heeft gevraagd!”

Jeltje Klinkhamer schudde haar hoofd. „Zo zie je maar hoe dingen soms van toeval afhankelijk kunnen zijn.”

„En waar houdt die bende zich mee bezig?” vroeg Klinkhamer.

„Jullie raden het nooit: onder andere met het stelen van boompjes!” Hielke keek de anderen lachend aan.

„Boompjes?” herhaalde Sietse. „Zouden zij soms die pas geplante boompjes uit het nieuwe bos...”

„Zou best weleens kunnen,” onderbrak Hielke hem.

„En de bloembak van Dijkstra?” ging Sietse verder.

„Wie weet,” antwoordde Hielke. „Daar werden ze inderdaad bij gestoord.”

„Misschien is dat een van de dingen die jullie’ man heeft

verprutst,” merkte Klinkhamer op, terwijl hij zijn krant dichtvouwde. „Maar het blijft natuurlijk gek dat volwassen kerels boompjes stelen.”

„Ja pa, het is niet normaal!” Sietse keek zijn vader grijnzend aan.

De smid schoot in de lach. „Hou maar op!”

„Waar hebben jullie het over?” vroeg Jeltje Klinkhamer.

In het kort vertelde hij zijn vrouw over het gesprek dat ze ’s middags met Gerben hadden gehad.

„Maar de verzekering draait op voor de schade. Gerben krijgt toch gewoon een nieuwe auto?”

„Ja, dat is in principe wel zo,” antwoordde de smid, „maar daar moet je op wachten en stel je voor dat ze die nieuwe auto óók weer stelen!” De smid lachte nu voluit. „Ik zie het gezicht van Gerben al voor me. Is-ie weer z’n Lancia kwijt!”

Het was net na tienen toen Hielke en Sietse hun ouders welterusten zeiden en naar boven gingen. Ze liepen achter elkaar de trap op. Op de overloop deed Sietse al zijn trui uit.

„Hé, wacht even met uitkleden. Kom eens mee naar mijn kamer.”

Verbaasd volgde Sietse zijn broer.

Hielke hield de kamerdeur op een kier om te horen of zijn vader en moeder beneden zouden blijven, daarna sloot hij

hem.

„Wat is er?“ vroeg Sietse nieuwsgierig.

„Ik heb niet alles verteld wat Zwart tegen mij heeft gezegd.”

„O?”

„Ja, Zwart zei dat die man hem nog meer had verteld, volg je me nog?” Hielke keek zijn broer scherp aan.

„Ja zeg, ik ben wel moe, maar ik kan nog wel normaal denken!”

„Weet ik, hou je kop nou even! Die man heeft dus ook aan Zwart verteld dat zijn maats vanavond weer op pad zouden gaan.”

„Gaan ze weer boompjes stelen?” Sietse schudde vol verbazing zijn hoofd.

„Dat kon Zwart niet van 'm loskrijgen, maar hij vermoedt van wel.”

„En wat heeft dat verder met ons te maken?” Sietse haalde zijn schouders op.

„Geen idee, maar er is nog iets. Toen ik Zwart aan de telefoon had, werd er aan de deur gebeld.”

„Bij ons?” vroeg Sietse. „Ik heb niets gehoord.”

„Nee man, bij Zwart.”

„Ooo, zeg dat dan meteen.”

„Je laat me ook niet uitpraten. Er werd dus aangebeld, en

weet je wie dat was?”

„Geen idee.”

„Gerben!” Hielke keek zijn broer triomfantelijk aan.

„Gerben? Wat heeft die nou bij Zwart te zoeken? Ze hadden vanochtend zowat slaande ruzie!”

„Precies! Dat vroeg ik me dus ook af.” Hielke ging op zijn bed zitten.

Sietse pakte de stoel die bij Hielkes buro stond, draaide hem met de leuning naar voren en ging erop zitten. „Zou het te maken hebben met zijn auto?”

„Al sla je me dood, maar ik vond het wel heel opvallend.”

„Is het ook,” zei Sietse, „al begrijp ik nog steeds niet wat dit allemaal met ons te maken heeft.”

„Kijk, Zwart kan voorlopig niks meer doen. Als wij nu eens...”

HOOFDSTUK VIII

Wie blijven niet aan de gang!

„Help me eens even! Straks donder ik naar beneden!”

„Hou je kop dicht, ik help je heus wel, maar ik moest eerst zelf goed houvast hebben!”

Het was bijna twaalf uur en de nachtelijke stilte hing als een deken over Lenten en het huis van de familie Klinkhamer. Er was geen maan te bekennen, doordat het bewolkt was. De twee figuren die vanuit een raam op de eerste verdieping in een boom klommen, moesten hun weg vinden met het licht dat afkomstig was van de straatlantaarns.

Hangend vanaf de onderste takken lieten ze zich even later op de grond vallen. Snel maar geluidloos liepen ze naar een boot die lag afgemeerd aan de oever van de vaart achter het huis. Hielke klom meteen voor in de boot, terwijl Sietse de touwen waarmee de Kameleon vastlag, losmaakte.

Peddelend voeren de twee door de vaart naar een verderop gelegen brug. Toen ze daar onderdoor waren, legde Sietse zijn peddel weg.

Hielke draaide zich om en zag hoe zijn broer de sleutel

omdraaide.

Met een korte klik, die in de stille nacht over het water op flinke afstand nog te horen moest zijn, sloeg de motor aan. De motor bromde even luid, maar ging al snel gelijkmatig draaien, waarna hij nauwelijks meer te horen was.

Sietse stuurde de Kameleon naar de zuidkant van het meer, in de richting van het hotel.

De lichten van het havenhoofd van het haventje dat bij het hotel hoorde, gebruikte hij als baken.

Het hotel was echter niet hun bestemming. Sietse stuurde de Kameleon met een boog naar de weilanden die tussen het dorp en het hotel lagen. Hemelsbreed was die afstand een kilometer of twee.

Op een aanzienlijk stuk van deze tussenliggende weilanden was het voorbereidende werk voor het planten van de bomen al gedaan. Een derde van het nieuwe Lentenerbos was inmiddels aangeplant, de rest moest in de komende weken gebeuren. Door de herhaaldelijke diefstal van jonge bomen had het werk echter enige vertraging opgelopen.

Sietse draaide de contactsleutel weer om. De motor sloeg af, waarna de Kameleon naar de oever dreef, die met struikgewas en wilgen begroeid was. Met hun peddels stuurden de jongens bij. Een licht schurend geluid gaf aan dat de

Kameleon de bodem raakte. Vrijwel gelijktijdig schoof de Kameleon een stukje omhoog en zaten ze vast.

Hielke sprong uit de Kameleon op de oever en bond hem met een touw vast aan een dikke tak van een wilg, die meer struik dan boom was.

Sietse volgde zijn broer en zocht direct beschutting in het struikgewas, zodat hij ook vanaf het meer niet te zien zou zijn.

„Siets? Waar zit je?“ fluisterde Hielke.

„Hier!“

„Ja, waar is hier dan?“

„Hier! Kijk dan!“

Hielke zat een tel later op zijn knieën naast zijn broer. „Zie je al wat?“

„Nee, maar wat niet is, kan nog komen,“ antwoordde hij.

„Moeten we niet naar dat gedeelte waar ze aan het planten zijn?“ Hielke ging even verzitten.

„Eigenlijk wel, maar we kunnen er niet zomaar naartoe lopen.“

„Dat begrijp ik ook. En als we er nu eens naartoe sluipen?“

„We worden dan natuurlijk wel zo smerig als een beest, hè? Moet je mam straks horen...”

„Daarom hebben we ook die overalls aangetrokken. Wassen doen we zelf wel. Daar hoeft zij niet eens wat van te weten. Ze

is er overdag toch vaak niet.” Hielke duwde een paar takken opzij en kroop naar voren.

Sietse volgde hem. Hij moest goed opletten dat de terugzwiepende takken niet in zijn gezicht kwamen.

Na een paar minuten waren ze bij de rand van het struikgewas gekomen. Hielke wilde juist als een Indiaan op zijn buik naar voren schuiven, toen hij zijn hand stevig op iets stekeligs zette. Hij schrok zich wild van de pijn, maar ook van iets wat er razendsnel vandoor ging.

Sietse wist natuurlijk van niets en keek zijn broer heel verbaasd aan toen die zich met een van pijn vertrokken gezicht naar hem omdraaide. Vlug drukte hij zijn hand, waaraan klonten aarde kleefden, op de mond van Hielke, om te voorkomen dat die een gil zou geven. „Wat is er?” siste hij. Hielke kon pas na een paar ogenblikken luchthappen en gesmoord proesten antwoord geven. „Ik weet het niet! Een monster! Een groot prikkend monster!”

„Ben je gek. Die bestaan hier helemaal niet. Weet je zeker dat je niet toevallig je hand op een egel of zoiets hebt gezet?” „M...misschien wel, maar je schrikt je rot, man.”

Sietse moest glimlachen. „Nou, gaan we nog verder, of...”

„Tuurlijk, maar laat me even bijkomen.” Na een paar keer zuchten leek Hielke zichzelf weer onder controle te hebben.

Tijgerend als soldaten slopen ze naast elkaar tussen de jonge aanplant door. Ongeveer elke twintig meter gingen ze even helemaal plat liggen om op adem te komen.

Toen ze een eind van het struikgewas vandaan waren, wenkte Hielke zijn broer. Sietse zag echter niets, waardoor Hielke even tegen Sietse's schouder tikte.

Geschrokken keek Sietse naar zijn broer.

„Kom eens hier!” siste Hielke. Toen Sietse met zijn hoofd bijna tegen dat van hem lag, ging Hielke verder: „Zie je die glooiing daar verderop? Vandaar moeten we een goed uitzicht hebben op het stuk waar ze aan het planten zijn.”

Sietse knikte. „Maar hou wel goed je kop omlaag, want je gezicht steekt natuurlijk heel erg licht af in het donker.”

„Goed dat je 't zegt. We hadden net zo moeten doen als de commando's, die op oefening hun gezichten zwart maken.”

„Dat kan altijd nog, hoor!” Sietse pakte een kluit modder en dreigde er Hielke's gezicht mee vol te smeren.

Een zachte, doffe klap klonk over het land.

Hielke en Sietse lagen ineens roerloos met hun gezichten naar beneden. Gespannen luisterden ze toe. Ze hoorden hoe twee stukken metaal over elkaar schraaptten, meteen gevolgd door iets wat op praten leek.

Voorzichtig tilde Sietse zijn hoofd op. Er was niets te zien. Hij

tikte zijn broer aan en wees naar de glooiing.

Hielke begreep wat hij bedoelde en sloop, nog voorzichtiger dan daarvoor, verder. Onder aan de glooiing keek hij even om naar zijn broer.

Die lag een paar meter bij hem vandaan en stak zijn duim op. Met zijn hoofd naar beneden kroop Hielke tegen de helling op. Ineens stootte hij met zijn hoofd tegen iets wat eerst stillag, toen heel snel in beweging kwam en hem meteen in een houdgreep nam.

Waarschijnlijk zat de schrik van het voorval met de egel nog in zijn benen, want Hielke probeerde onmiddellijk te gaan staan en schreeuwde in doodsangst zijn longen uit zijn lijf.

„Aaah! Hèèèlp! Help me! Nog een monster!”

Sietse sprong ook op, evenals Hielkes aanvaller. „Schreeuwen helpt je niet, smerige bomenrover! Je bent erbij! Maar... maar... Hielke, wat doe jij hier?”

„Dat kunnen we ook aan jou vragen,” siste de toegesnelde Sietse.

„Gerben,” wist Hielke, die eerst met stomheid geslagen was, ten slotte uit te brengen. „Wat doe jij hier?”

Nog voor de verbaasde Gerben en Hielke elkaar konden uitleggen wat ze daar deden, leidde Sietse hun aandacht af.

„Nou, jullie hebben het weer mooi voor elkaar, hoor.”

Meewarig schudde hij zijn hoofd. „Kijk, daar gaan de echte dieven!”

De twee mannen die bezig waren geweest met het uitspitten van een aantal pasgeplante bomen, hadden door het geschreeuw van Hielke hun schoppen neergegoid en waren in hun auto gesprongen. Met slippende achterbanden en slingerend over het modderige gras stooft de stationcar weg, nagestaard door drie paar ogen.

„Willen jullie nooit meer op eigen houtje detective spelen?” Zwart keek Hielke en Sietse om beurten kwaad aan. „Voor hetzelfde geld hadden die lui jullie te grazen genomen!”

„Ja, Zwart,” klonk het uit twee monden.

„Daar moet je inderdaad maar niet verder over nadenken,” voegde Jeltje Klinkhamer eraan toe.

„Gelukkig was ik in de buurt, anders had het weleens raar kunnen aflopen met onze twee schippers.” Gerben hield met beide handen een grote mok koffie vast en keek over de rand naar Klinkhamer.

Het was inmiddels na enen en in de keuken van de Klinkhamers zaten voor dat uur van de dag ongewoon veel mensen.

„Ja, ik heb weleens gezegd dat ik, met die fratsen van jullie, de Kameleon aan de ketting zou moeten leggen, maar ik denk

dat ik dat beter met jullie kan doen.” De smid, die in zijn pyjama zat, schudde zijn hoofd. „Het is toch te gek voor woorden dat wij denken dat jullie rustig naar bed gaan, terwijl jullie er via het raam gewoon tussenuit piepen?”

„Ja, pa,” zei Hielke.

„Sorry, mam,” zei Sietse.

„Sorry is makkelijk gezegd. Toen ik jullie zo midden in de nacht en zo smerig als wat, met Gerben voor de deur zag staan, kreeg ik zowat een rolberoerte.”

„Ja, pa,” zei Sietse.

„We konden er echt niets aan doen, mam,” zei Hielke.

„Er niets aan doen?” Klinkhamer ontplofte bijna. „Weten jullie wat ik ga doen?”

Twee hoofden schudden van nee.

„Ik maak tralies voor jullie slaapkamerramen en als jullie naar bed gaan, doe ik jullie deuren op slot. Dan weten je moeder en ik tenminste zeker dat jullie ’s nachts niet ergens gaan spoken.”

„Ja, pa,” klonk het gedwee uit twee monden.

„Née, pa!” reageerde de smid.

„Ja, pa,” klonk het weer.

Opeens kon Gerben zijn lachen niet meer houden. Zijn hele lijf schudde en voordat hij zijn mok kon neerzetten, klotste de

helft van zijn koffie over de rand heen.

Geïrriteerd keek de smid Gerben aan. „Dit is niet om te lachen, Gerben.”

„Je hebt volkomen gelijk, Klinkhamer, en ik zou ze ook drie maanden huisarrest geven, maar moet je dat stel nou zien zitten!”

Hielke en Sietse zaten er als twee geslagen hondjes bij.

Begreep nou niemand dat ze gewoon Zwart hadden willen helpen? Goed, het was wat uit de hand gelopen, maar er was toch verder niets gebeurd?

Klinkhamer streek met zijn grote hand over zijn kin.

Vervolgens keek hij naar zijn vrouw, toen naar Zwart en ten slotte haalde hij zijn schouders maar op. „Het valt niet mee, zo’n stel avonturiers.”

Ook Zwart zag in dat het niet veel zin had nog langer over het gebeurde na te praten. „Het is maar goed dat Gerben op mijn verzoek daar vannacht ook op de uitkijk lag.” Hij nam een slok van zijn koffie. „Al weten we nu nog steeds niet wie die boompjesdieven zijn.”

„Die pak je vast nog wel een keer, Zwart,” zei Jeltje Klinkhamer.

„Nou, ik denk dat die zich hier niet meer zullen laten zien. Voor hen is het in Lenten veel te gevaarlijk geworden!”

„Ja, en ik denk dat we mijn auto ook wel nooit meer zullen terugzien.” Gerben keek Zwart, die over zijn pijnlijke schouder wreef, aan.

„Nee,” reageerde de agent, „de kans is heel klein dat hij ooit nog terugkomt, maar je weet het nooit...”

„Tja...” zei Gerben. Hij zette zijn handen op zijn knieën en keek Klinkhamer aan. „Ik ga, het is genoeg geweest voor vandaag.”

„Goed, Gerben,” zei de smid. „Welterusten en tot morgen.” „Ja, tot ziens.”

„Dan ga ik ook maar,” sloot Zwart zich bij Gerben aan. „Welterusten.”

Gezamenlijk liepen Zwart en Gerben de keuken uit. Ze werden uitgelaten door Jeltje Klinkhamer.

Intussen keek de smid zijn zoons strak in de ogen. „Gaan jullie nu ook echt naar bed?” Het laatste woord sprak hij met nadruk uit.

„Tuurlijk, pa! We blijven niet aan de gang!”

„Geloven jullie dat zelf?!”

„Nee, pa!”

HOOFDSTUK IX

Als een tijger in de nacht...

„Ik wil dat jullie héél goed begrijpen dat deze aktie te gevaarlijk is voor eigengereide streken zoals die van een paar avonden geleden. Is dat duidelijk?”

„Ja, Zwart,” antwoordde Sietse fluisterend, onder de indruk van de doordringende manier waarop de agent hem aankeek.

„Ja, Zwart,” zei ook Hielke, die voor in de Kameleon zat. De tweeling droeg, net als de anderen, een kogelvrij vest.

Geconcentreerd peddelend, voeren Hielke en Sietse, twee agenten uit Middenveen en Zwart naar het gemaaltje van de Sijmes-polder. Al ver voor ze het gemaaltje waren genaderd, had Sietse op last van Zwart de motor van de Kameleon moeten uitzetten. Ze waren nu nog een paar honderd meter van het gemaal verwijderd.

„Jullie mochten alleen maar mee, omdat we door allerlei omstandigheden geen andere boot konden krijgen en omdat de Kameleon zo stil is.” Zwarts stem was niet meer dan gefluister.

„En zo snel,” voegde Sietse eraan toe.

„Dat klopt, maar ik wil jullie echt op het hart drukken: haal geen gekke dingen uit.” Zwart keek de tweeling nogmaals indringend aan. „Jullie ouders, en ikzelf ook, zouden het me nooit vergeven als er vannacht iets met jullie zou gebeuren.” „We beloven dat we alleen maar iets zullen doen als jij ons dat opdraagt, of de teamleider,” bevestigde Hielke nog eens. Voordat Zwart hier iets op kon zeggen, klonk er een zacht gekraak uit zijn portofoon.

„Zwart, ben je al op je plaats, over?” vroeg de teamleider, inspekteur De Jong.

„Bijna, over,” antwoordde Zwart. Gelijktijdig zag hij het steigertje dat bij het gemaal hoorde. Hij gebaarde Hielke en Sietse dat ze de Kameleon daar moesten aanleggen. Voorzichtig en vrijwel zonder enig geluid te maken, peddelden de jongens de Kameleon er naartoe.

„Goed. Over vier minuten na nu gaan we erop af. Vanaf dit moment radiostilte, over,” klonk de stem van De Jong weer.

„Begrepen, over.” Zwart voorkwam met zijn been, zijn linkerarm kon hij nog steeds niet strekken, dat de Kameleon tegen het steigertje kwam. Geholpen door Sietse stapte hij een ogenblik later uit, gevolgd door de twee andere agenten. Voor hen was de Sijmes-polder onbekend terrein. Dat gold ook voor de meeste andere agenten, die afkomstig waren uit

naburige gemeentes en speciaal voor deze aktie bij elkaar geroepen waren om de invalsploeg te vormen.

Gebukt liepen de drie agenten de lage dijk op. Ze verscholen zich achter de zijmuur van het gemaal.

Hielke en Sietse zagen hoe Zwart de portofoon terughing aan zijn riem.

„Wat een avontuur, Sietse!” fluisterde Hielke in het oor van zijn broer. „Hebben wij even geluk dat de politieboot te diep steekt voor deze ondiepe vaart!”

„Ja, maar hou je kop nou dicht, straks verprutsen we het nog.” Gespannen keek Sietse naar de boerderij, die ze nog net over de kruin van de dijk heen konden zien.

Hielke trok aan de mouw van Sietses jack en wees op zijn horloge. Hij stak drie vingers op.

De jongens hadden bij Zwart een briefing bijgewoond over de aktie die over een paar minuten zou beginnen. Zwart had uitgelegd dat hij, na zijn eerste bezoek aan de boerderij, het sterke vermoeden had gekregen dat daar iets gedaan werd met auto's. Observatie in de dagen daarna had Zwarts vermoeden bevestigd. De politie had sterke aanwijzingen gekregen dat in de boerderij een bende aktief was, die gestolen auto's overspoot en omkatte. Soms werden ook nieuwe dure en middenklasse auto's, die betrokken waren

geweest bij een ongeval, op een trailer aangevoerd. Helemaal opgeknapt verlieten ze een paar dagen later weer de boerderij. Het was duidelijk geworden dat de bende er overdag voor zorgde, dat het rond de boerderij altijd uitgestorven was, maar dat zo rond elf uur 's avonds de eerste 'medewerkers' verschenen. Het observatieteam had na enig spitwerk al snel in de gaten gekregen dat het om een bende ging, die deel bleek uit te maken van een grotere groep criminelen die zich had gespecialiseerd in de export van gestolen en omgekatte auto's.

Het was vrijwel zeker dat de in de boerderij omgekatte auto's naar de havens van Rotterdam of Antwerpen werden gereden. Daar werden ze verscheept richting Afrika of Zuid-Amerika, om vervolgens spoorloos te verdwijnen.

Het was inmiddels bijna kwart over één. Sietse stak één vinger op.

Hielke knikte en bromde wat. Hij zag hoe Zwart en de twee agenten uit Middenveen opeens in beweging kwamen en wees naar hen.

De jongens keken hoe de drie agenten in gehurkte houding naar de boerderij slopen.

Het enige geluid dat de stilte verstoorde, was het geklots van het water tegen de romp van de Kameleon en het gekwaak

van kikkers.

Plotseling werd de wijde omgeving na een paar knallen hel verlicht.

In het schijnsel van vier lichtkogels zagen Hielke en Sietse hoe een groep van ongeveer vijftientig agenten de boerderij omsingeld had.

Aan de voorkant van de boerderij en onzichtbaar voor de jongens, kwam inspecteur De Jong half tevoorschijn vanachter de boom waarachter hij zich had schuilgehouden. In zijn hand had hij een megafoon.

„Dit is de politie! Geef u over! Wij weten dat u daar bent! Geef u over, verzet heeft geen zin!”

Net als de agenten luisterden Hielke en Sietse scherp of ze vanuit de boerderij iets konden opvangen. Niets.

Sietse stootte zijn broer aan en gebaarde met zijn arm dat hij met de Kameleon naar de andere kant van het gemaal wilde.

„Waarom?” siste Hielke. „Je weet toch dat we niks mogen doen zonder toestemming van Zwart of De Jong!”

„Weet ik, maar daar kunnen we tenminste wat zien en misschien kunnen we helpen.”

„Helpen?” was Hielkes reactie. „Waarmee?”

„Weet ik veel, maar zo kunnen we zeker niets doen.”

„We mógen ook niets doen, weet je nog wel?” Hielke keek

Sietse kwaad aan.

„Ach man, wat maakt het nou uit als we aan de andere kant van het gemaal liggen. Dan liggen we nog zowat honderd meter van die boerderij vandaan. En we hebben toch kogelvrije vesten aan?” Zonder af te wachten wat Hielke hierop te zeggen had, pakte Sietse zijn peddel. Met een paar krachtige halen bracht hij de Kameleon naar het midden van de vaart.

Hielke stond besluiteloos naar zijn broer te kijken. Hem tegenhouden had al niet veel zin meer. Met tegenzin ging hij weer aan bakboordzijde voor de motor zitten. Aarzelend stak hij zijn peddel in het water.

Even later lag de Kameleon aan de andere kant van het gemaal èn aan de andere kant van de vaart, waardoor de jongens nu schuin langs de zijgevel van de boerderij zicht hadden op wat er aan de voorkant gebeurde. Tot hun verrassing zagen ze dat bij het steigertje dat bij de boerderij hoorde, een, zo te zien snelle, motorboot lag. Op het steigertje zat een agent gehurkt op wacht.

Sinds het eerste optreden van De Jong waren er nauwelijks twee minuten verstreken.

Er werden nieuwe lichtkogels afgevuurd en opnieuw zette De Jong de megafoon aan zijn mond. „Ik verzoek u nog één

keer: kom naar buiten en geef u over, anders komen wij u halen!”

Weer verstreken er een paar minuten en weer kwam er geen reactie uit de boerderij. De Jong dirigeerde daarop een groepje agenten naar voren, naar de grote deuren van de dors.

Hielke en Sietse zagen hoe vier agenten, twee aan twee, gebukt naar de boerderij renden en voor hen uit het zicht verdwenen. Het bleef stil.

Even later werd de stilte opnieuw verbroken, nu door een gedempt, maar aanzwellend gebrom.

Hielke en Sietse zagen hoe De Jong plotseling commando's schreeuwde naar zijn mensen die bij de deuren van de dors stonden. Wild gebaarde hij daarbij dat ze zich uit de voeten moesten maken. De jongens begrepen al snel waarom.

Onder een luid gekraak, dat van de deuren afkomstig moest zijn, kwam er plotseling een lichte truck naar buiten rijden. Delen van het hout van de deuren sleepte hij met zich mee. De truck ging echter niet hard. De reden daarvan werd ook snel duidelijk: hij werd voortgeduwd door een grote, Amerikaanse vierwiel-aangedreven pick-up.

Hielke en Sietse zagen hoe de pick-up met zijn gorgelende, brullende motor de truck tegen de boom parkeerde, waar

zojuist De Jong nog stond. Meteen daarna scheurde de pick-up om de truck heen, waarbij de kluiten modder van de brede terreinbanden in het rond spatten. Met gedoofde lichten racete de pick-up het zandweggetje over, waar hij aan het einde dwars door de geplaatste wegversperring reed. Er stond echter ook een groep agenten klaar om eventuele arrestanten af te voeren. Zij kregen nog net de tijd om het kenteken te noteren en gaven dat meteen door, terwijl de Amerikaan in de nacht verdween.

Bij de boerderij was de chaos echter nog niet voorbij. Er bleken nog vijf mensen in de boerderij achtergebleven te zijn. Drie van hen kwamen met ijzeren staven de boerderij uitstormen en liepen recht in de armen van de politie, maar ze lieten zich niet zomaar arresteren. Van de vier a vijf agenten die op hen af kwamen, kregen er twee een paar flinke klappen, waarna hun collega's hun pistool trokken.

„Halt, politie! Sta of er wordt geschoten.”

De criminelen kozen eieren voor hun geld en bleven staan. Meteen zorgden de agenten er voor dat ze op hun buik kwamen te liggen, zodat ze in de handboeien konden worden geslagen.

De twee overgebleven bendeleden waren inmiddels via de zijkant van de boerderij weggeglipt. Een van de agenten uit

Middenveen, die hen tegemoet rende, werd zonder pardon door hen tegen de grond geslagen. Meteen renden de twee kerels door naar de speedboot die aan het steigertje lag.

„Zag je dat?” zei Hielke geschrokken tegen Sietse. „Dat zijn inderdaad geen lieverdjes.”

„Nee, niet bepaald lekkere jongens... Volgens mij willen ze met die speedboot ontsnappen. Hopelijk houdt die agent bij het steigertje hen tegen. Waar zou Zwart trouwens zitten?”

„Geen idee,” antwoordde Hielke. Opeens zag hij hem. „Kijk, hij gaat die twee achterna!”

De twee bendeleden hadden inmiddels de agent bij het steigertje bereikt die, te laat, begreep dat er gevaar voor hem dreigde. De agent liep de dijk op met zijn wapenstok in de aanslag. De kleinste van de twee bendeleden stormde echter gewoon door. Toen de agent uithaalde en hem op zijn uitgestoken arm raakte, gaf de kleine de agent een ontstellende knal voor zijn kaak. Vervolgens ramde hij de agent nog eens met zijn schouder, waarna die een paar meter achteruit wankelde, de dijk afgleed en ten slotte in het water belandde.

Verbijsterd zagen Hielke en Sietse hoe de agent kopje onder ging.

„Krijg nou wat,” siste Hielke. „Die agent zwemt niet. Zou hij

bewusteloos zijn?”

„Als we niet snel genoeg in actie komen, hoeft het waarschijnlijk niet meer,” riep Sietse. Hij vond dat het nu geen zin meer had te fluisteren.

„Zwart komt er al aan,” zag Hielke, „en die twee kerels smeren ’m.”

De twee bendeleden waren in de speedboot gesprongen, hadden hem losgemaakt, en voeren nu met jankende buitenboordmotoren weg. De kleine zat achter het stuur. Terwijl Zwart boven aan de dijk verscheen, riep hij de jongens. „Hielke en Sietse, kom hier! En snel!” Gelijktijdig sprong hij in het water en waadde naar zijn collega toe.

Sietse zat al achter het stuur en startte de motor. Met een korte sprint liet hij de Kameleon naar Zwart en de drenkeling varen. Een ogenblik later lagen ze vlak bij de plek waar Zwart in het water stond.

Hij had het hoofd van zijn collega in zijn handen en hield het boven water. „Snel, help me hem aan boord te hijsen!” Op dat moment zag Zwart dat De Jong, gevolgd door nog een agent, aan kwam rennen. „Nee, wacht. We leggen hem op het steigertje.”

Een paar tellen later lag de drenkeling op het droge. De agent die De Jong was gevolgd, controleerde snel de pols. Er was

een hartslag. Meteen onderzocht hij of zijn collega nog ademde. Zonder aarzeling paste hij mond-op-mond beademing toe.

„Ademt-ie al?” vroeg De Jong.

De agent kon niet meteen antwoorden. „Even geduld...” Hij boog zich weer voorover om zijn mond opnieuw op die van de drenkeling te plaatsen. Deze begon echter te rochelen en te hoesten. Er liep een straaltje water uit zijn mond.

„Hij komt er wel weer!” riep de beademer opgelucht.

„Gelukkig,” zei De Jong. Snel draaide hij zich om en keek Zwart en de jongens aan. „Kunnen jullie achter die twee aan?” Zwart aarzelde even voordat hij antwoord gaf. „Dat kan wel, maar ik heb aan hun ouders beloofd dat ik ze overal buiten zou houden, en...”

„Ik neem de verantwoordelijkheid op me, Zwart.” De Jong wees naar de Kameleon. „Stap in die... eh... boot en verder niet zeuren.”

Zwart keek hevig twijfelend naar Hielke en Sietse. Hij zag dat zij er geen bezwaar tegen hadden. Met een zucht zei hij ten slotte: „Nou, til me er dan maar in.”

Hielke en Sietse moesten zich goed schrap zetten om de zware Zwart uit het water te tillen.

„Ik blijf deze vakantie mensen uit het water halen!” merkte

Sietse half lachend op.

Intussen was De Jong ook in de Kameleon gestapt. Toen Zwart aan boord zat, drijfnat, en Sietse achter het stuur had plaatsgenomen, beval hij: „Gas d'r op en er achteraan!” Even keek hij de Kameleon rond. „Dat kan dat ding toch wel, hè?”

„Maak je daar maar niet druk om, De Jong,” antwoordde Zwart namens Sietse. „Je zit nu in de Kameleon!” Het laatste zei hij zowaar met enige trots.

In de verte was de speedboot van de bendeleden nog vaag te zien, maar dankzij het geluid dat hun motoren maakten, waren ze goed te volgen.

De Jong gebod Zwart naar de voorkant van de Kameleon te komen.

Dat ging moeilijk omdat de op topsnelheid varende en licht trillende Kameleon hoog uit het water stak.

Toen Zwart en De Jong voorin zaten, spraken ze even met elkaar. Hielke en Sietse konden door de hoge snelheid waarmee ze nu voeren, niet horen waarover de twee het hadden. Ze keken vooruit en zagen dat ze langzamerhand begonnen in te lopen op de speedboot.

De Jong draaide zich om naar Hielke. „Jij daar,” riep hij, „blijf zoveel mogelijk op de bodem zitten. We weten niet hoe

die twee zullen reageren als we ze inhalen.”

Hielke knikte, maar vond het jammer dat hij nu toch een stuk van de achtervolging ging missen. Hij concentreerde zich daarom maar op de motor van de Kameleon en hoe die liep. De motor moest hard werken, maar het geluid was een soort gedempt gebrul, als van een tijger die je op een afstand hoort brullen in het oerwoud.

Sietse intussen had al zijn aandacht nodig om de Kameleon tussen de eilanden van de Zwarte Poelen door te manoeuvreren. Hij zag dat ze de Poelen al bijna weer uit waren.

Voor hen glinsterde, in een bleek maanlicht dat zo nu en dan door de wolken scheen, de Grote Veenplas. De afstand tussen de Kameleon en de speedboot bedroeg ongeveer een tweehonderd meter. Nog steeds hadden de twee bendeleden niet in de gaten dat ze werden achtervolgd.

De Jong wees met zijn rechterhand naar de Kameleon en stak zijn duim omhoog.

Sietse grijnsde, evenals Hielke, die het gebaar van De Jong ook had gezien.

Daarna gebaarde Sietse dat De Jong langszij de speedboot moest proberen te komen.

Sietse knikte. Hij schatte dat het met een minuut of wat zover

zou zijn. De speedboot was namelijk langzamer gaan varen en koerste op de jachthaven van Middenveen af.

De afstand tussen de Kameleon en de speedboot werd snel kleiner. Nog een kleine honderd meter scheidde de twee van elkaar.

Ineens kreeg de langste van de twee bendeleden de Kameleon in het oog. Geschrokken maakte hij zijn maat erop attent.

Sietse zag dat de twee even met elkaar overlegden. Een ogenblik later haalde de lange man iets uit zijn binnenzak. Een fraktie van een seconde glom het ding in het maanlicht, maar het was voor Sietse, De Jong en Zwart voldoende om te weten wat het was.

„Hij heeft een pistool!” riep Zwart. „Sietse, zoek zoveel mogelijk dekking!” Zwart kwam naar hem toekruipen. Hielke keek zijn broer geschrokken aan. „Hou je kop laag!” riep hij hem toe.

In verwarring wist Sietse niet goed wat hij moest doen: doorvaren of wegvaren? Gejaagd keek hij beurtelings naar De Jong en naar de lange man in de speedboot. Hij zag dat die intussen was gaan staan en zijn pistool op de Kameleon richtte. Nog voor de knal te horen was, was Sietse achter de motor in elkaar gedoken. Langs de motor kijkend zag hij hoe

De Jong zijn pistool nu ook in de hand had.

Het schot van de lange suisde over de Kameleon heen.

Zwart, die met zijn hoofd vrijwel tegen het hoofd van Sietse lag, riep in zijn oor: „Hij zal er een hele klus aan hebben gericht te schieten. Dat valt niet mee vanuit een boot.”

Sietse knikte en hoopte dat Zwart het bij het rechte eind had.

Plotseling realiseerde hij zich dat de Kameleon stuurloos voortraasde. Hij keek even naar Zwart en zag dat die naar De Jong keek. In een flits overdacht hij de risico's en nam een gok. Razendsnel kwam hij omhoog en wierp een blik over de rand van de Kameleon. De lange stond er nog en ze voeren er recht op af. Met zijn linkerhand hield Sietse het stuur vast. Weer klonk er een schot. Dit keer vloog de kogel niet over, maar knalde met een droge, metaalachtige knal tegen de dikke, stalen romp van de Kameleon. Er gebeurde niets. Hielke en Sietse keken elkaar met opgeluchte gezichten aan. Had die sterke Kameleon hen weer gered...

De Jong waagde het een blik te werpen over de rand van de Kameleon. „Liggen!” schreeuwde hij, terwijl hij zich voor de motorkap op de bodem wierp. Het werd snel duidelijk waarom hij dat had geroepen.

Met een holle knal ramde de Kameleon de speedboot midscheeps en voer er half overeen. Splinters en

brokstukken polyester vlogen in het rond, staal schuurde over staal. De speedboot maakte onmiddellijk slagzij en begon te zinken. De motoren zakten al onder water, een ogenblik later stak alleen een punt van de boeg nog boven water.

De Kameleon was door de klap van koers veranderd, maar voer in een rustiger tempo nog gewoon door. Zijn bemanning was door elkaar gegooid, maar mankeerde, afgezien van wat schrammen en gekneusde ledematen, niets.

Sietse keek snel over de achterkant van de Kameleon naar de speedboot, waar vrijwel niets meer van te zien was. De twee bendeleden zag hij ook nergens. Zouden die in het water liggen of met de speedboot de diepte in zijn getrokken?

Hielke waagde het nu ook over de rand van de Kameleon te kijken, evenals Zwart en De Jong.

„Kijk, daar zwemt er een!” riep hij uit.

Het bleek de lange man te zijn, die probeerde zwemmend de jachthaven te bereiken.

Zwart speurde intussen het water af naar de kleine man.

Opeens zag hij hem. „Daar links!” Hij wees over bakboord.

„Daar links, achter het puntje van de boeg!”

De Jong zat weer voorin. Terwijl hij de twee bendeleden niet uit het oog verloor, riep hij naar Sietse: „Kun je dichterbij komen?”

„Natuurlijk,” antwoordde Sietse meteen, „maar ik hoop niet dat ze weer gaan schieten.”

„Ik denk niet dat daar veel kans op is. Zo te zien is in ieder geval die lange zijn pistool kwijtgeraakt.”

Een paar tellen later lag de Kameleon naast de lange man. De Jong richtte zijn pistool op de zwemmer, maar echt nodig was dat niet meer, want met boven water gestoken handen riep hij: „Ik geef me over, ik geef me over!”

„Zou je ze nou niet eens uit bed halen?” vroeg Jeltje Klinkhamer aan haar man. „Het is al bijna kwart voor elf en Zwart zal ook wel niet veel langer kunnen wachten.”

Zwart knikte en nam een slok van zijn koffie. „Ik moet op het buro in Middenveen nog het een en ander afwerken en het is vandaag zaterdag, m’n vrouw wil ook nog wat boodschappen met me doen.”

Gerben ging staan. „Zal ik ze nog eens roepen?”

Klinkhamer schudde zijn hoofd. „Laat maar, ik doe het wel.” De smid stond ook op en liep naar de hal.

Gerben ging weer zitten en schudde op zijn beurt zijn hoofd. „Als ik het allemaal mag geloven, is het vannacht een heel avontuur geweest.”

„Dat is het zeker,” bevestigde Zwart. „En de jongens hebben zich prima gehouden. De Kameleon trouwens ook.”

Klinkhamer kwam de keuken weer in, op een afstand gevolgd door Hielke en Sietse. Echt helder uit hun ogen kijken deden ze nog niet.

Nadat hun moeder koffie voor hen had ingeschonken, vroeg Zwart: „Hoe gaat het ermee? Al weer een beetje bekomen van alle avonturen?”

Uit twee monden klonk een instemmend gemompel. De koffie had op Sietse al snel een positieve uitwerking. „Met ons gaat het wel. Met de politie ook?” Hij zei het met een lichte grijns.

„Ja,” antwoordde Zwart. „De agent die in het water terecht is gekomen, zit alweer thuis, waarschijnlijk ook aan de koffie. De twee agenten die met die staven zijn geraakt, maken het ook goed. Uiteindelijk hebben we vijf van de zeven bendeleden gearresteerd.”

„Vijf?” vroeg Hielke, die langzamerhand wakker werd.

„Ja, de twee die in die Amerikaanse pick-up zaten, zijn helaas ontkomen.” Zwart keek wat spijtig naar zijn schoenen. „Maar het kenteken, met een zo goed mogelijke omschrijving van de auto, is uitgegaan naar alle buro's in Nederland. Er is nu een grootscheepse zoekactie aan de gang. Dus ze zullen zo goed als zeker gepakt worden.”

„Ik heb inmiddels wel zo'n beetje begrepen wat er vannacht

allemaal is gebeurd,” merkte Jeltje Klinkhamer op, „maar hadden jullie dat weggetje dan niet afgezet?”

„Jawel, maar de heren hebben met de koeievanger die voorop hun pick-up zat, de blokkade gewoon omver gereden.”

„Het is wat moois,” zei Gerben. „Je denkt hier in een rustig dorp te wonen en dan blijkt het opeens bijna net zo erg te zijn als wat je in die series op tv ziet!”

„Laten we hopen dat het inderdaad niet net zo erg wordt,” ging Zwart erop in.

„Maar jullie hebben de bende toch opgerold?” merkte Jeltje Klinkhamer op.

„Voor een deel, ja, maar waarschijnlijk hebben we nu alleen de kleine jongens te pakken. De grote, belangrijke jongens lopen nog steeds vrij rond.”

„Het is toch een schandaal? Die lui stelen je auto, katten hem om, en na een paar dagen is je auto met de noorderzon verdwenen!” Gerben keek Zwart verontwaardigd aan.

„Soms duurt het niet eens een paar dagen. Het gebeurt ook dat een gestolen auto binnen een dag al meer dan duizend kilometer weg is.”

Gerben zuchtte. „En zoiets is natuurlijk ook met mijn Lancia gebeurd...”

„Ja,” zei Zwart. „Je kunt echt wel vergeten dat je je auto ooit nog terugziet.”

„Maar goed dat hij verzekerd was...” Gerben zuchtte nogmaals.

„Zwart, er is iets wat ik u nog wilde vragen over die boerderij.” Hielke haalde een hand door zijn verwarde haren. „Hoe kwam u er nu achter dat er in die boerderij met auto’s gerotzooid werd?”

„Soms vanwege die troep die in het water dreef?” merkte Sietse op.

„Nee.” Zwart schudde zijn hoofd. „Toen ik met jullie de eerste keer bij de boerderij was en jullie van mij in de Kameleon moesten blijven zitten...”

„Wat ze natuurlijk niet deden,” onderbrak Klinkhamer hem. „Klopt, maar daar zullen we het nu maar even niet over hebben, toen ben ik de hele boerderij rondgelopen. Op de plek waar die grote vlierstruiken stonden, daar bij dat slootje...”

Hielke en Sietse knikten.

„Was in een raam een grote ventilator gebouwd. Dat wil zeggen, het raam was eruit gehaald en ervoor in de plaats was een fan geplaatst.”

Zwart zag dat Sietse iets wilde zeggen. Hij stak zijn hand echter

op, zodat hij niet onderbroken werd.

„Omdat in de struiken waar de fan tegenaan blies, allemaal rommel zat, moest de fan dus lucht vanuit de boerderij naar buiten blazen. Die troep, die allerlei kleuren had, leek op verstoven verfspatjes...”

„Autolak dus,” onderbrak Sietse hem alsnog.

„Ja,” ging Zwart verder, „maar dat begreep ik pas toen jullie mij vertelden over die blikken die er niet meer lagen. Want dat maakte het heel waarschijnlijk dat de fan de afzuiging was van een provisorische spuitcabine.”

„Waarom hebben ze zo’n afzuiging nodig?” wilde Jeltje Klinkhamer weten.

„Vooral voor het stof. Om te voorkomen dat stof, dat altijd en overal ronddwarrelt, zich aan de nieuwe lak hecht. Een gespoten auto met allemaal stofpuntjes in de lak is niet zo’n mooi gezicht.”

Jeltje Klinkhamer knikte begrijpend.

Er viel een stilte in de keuken.

„Al met al,” ging Klinkhamer verder, „is dankzij de Kameleon en zijn schippers de rust in het dorp teruggekeerd.” Met een glimlach op zijn gezicht keek de smid in het rond.

Met een ongelovige grijns keek Gerben naar de anderen.

„Denken jullie nu echt dat die rust lang zal duren met zo’n

stel?!”

Kameleondorp Terherne

De serie boeken over de Kameleon is zo populair, dat het dorp Terherne in Friesland zal worden aangepast om de Kameleon een thuishaven te geven. Als echte Kameleon-fan moet je Terherne een keer bezoeken. In het dorp kun je de sfeer uit de Kameleon-boeken opsnuiven. Je kunt daar zien hoe de smederij van Klinkhamer er uitziet, je kunt een rondvaart maken langs het dorp en over het meer en je kunt met een echte Kameleon varen! Ten slotte is een bezoek aan het Kameleonmuseum ook de moeite waard.

Het initiatief voor Kameleondorp Terherne is genomen door de stichting 'Vrienden van de Kameleon'. De stichting geeft ook het blad 'De Schippers van de Kameleon' uit, om iedereen op de hoogte te houden van de ontwikkelingen rond het dorp. Voor f 10,- per jaar kun je abonnee worden en ontvang je twee keer per jaar je lijfblad. Bovendien steun je zo de stichting. Fans uit België betalen Bfr. 200. Je kunt je opgeven bij:

Cees de Jong, Tichtset 9, 8493 RC Terherne Rabobank Joure
3347.53.392 (Gironr. Rabobank 860367)

Bouwplaat van de Kameleon

Voor alle fans een Kameleon om zelf te bouwen. Het resultaat is een vrolijk gekleurde, levensechte Kameleon! De bouwplaat is verkrijgbaar bij de boekhandel, het warenhuis en de speelgoedwinkel.

De Kameleon Reeks

1. De schippers van de Kameleon (1949)
2. Kameleon ahoy! (1951)
3. Redders met de Kameleon (1952)
4. Speurders met de Kameleon (1955)
5. De Kameleon op volle toeren (1956)
6. De Kameleon houdt koers (1958)
7. Goede vaart, Kameleon (1958)
8. Trossen los Kameleon! (1959)
9. De Kameleon in 't zoeklicht (1959)
10. De Kameleon opnieuw in actie (1960)
11. De Kameleon in de branding (1961)
12. Vivat Kameleon! (1961)
13. De Kameleon Blijft Favoriet! (1962)
14. De Kameleon wint de prijs! (1962)
15. De kameleon brengt geluk! (1963)
16. Bravo Kameleon! (1963)
17. Vakantie met de Kameleon (1964)
18. De Kameleon viert feest! (1964)
19. Tiptop Kameleon (1965)
20. De Kameleon schiet te hulp (1965)
21. Trouwe vrienden van de Kameleon (1966)

22. De Kameleon staat voor niets! (1966)
23. Met de Kameleon er op los! (1967)
24. De kameleon altijd paraat (1967)
25. De Kameleon slaat zijn slag (1968)
26. De Kameleon pakt aan! (1968)
27. Ruim baan Kameleon (1969)
28. De Kameleon vaart uit! (1969)
29. De Kameleon treft doel! (1970)
30. Volle kracht, Kameleon! (1970)
31. Met de Kameleon op avontuur (1971)
32. De Kameleon maakt schoon schip (1971)
33. De Kameleon knapt het op! (1972)
34. Met de Kameleon vooruit (1972)
35. De Kameleon steekt van wal (1973)
36. De Kameleon doet een goede vangst! (1973)
37. De vlag in top voor de Kameleon (1974)
38. De Kameleon in de storm (1974)
39. Alle hens aan dek, Kameleon! (1975)
40. De Kameleon krijgt nieuwe vrienden (1975)
41. Op reis met de Kameleon! (1976)
42. De Kameleon heeft succes (1976)
43. De Kameleon vaart voorop! (1977)
44. Lang leve de Kameleon! (1977)

45. De Kameleon helpt altijd! (1978)
46. De Kameleon ruikt onraad (1978)
47. De Kameleon geeft vol gas (1979)
48. De Kameleon maakt plezier (1979)
49. De Kameleon ligt op de loer (1980)
50. De Kameleon in het goud (1980)
51. De Kameleon houdt stand! (1981)
52. De Kameleon vaart door (1981)
53. De Kameleon gooit het roer om (1982)
54. Recht door zee, Kameleon (1982)
55. De Kameleon op dreef (1983)
56. De Kameleon in woelig water (1984)
57. Met de Kameleon voor de wind (1985)
58. De Kameleon heeft goed nieuws (1988)
59. De Kameleon draagt zijn steentje bij (1989)
60. De Kameleon maakt het helemaal (1991)
61. De Kameleon slaat alarm (1992, door P. de Roos)
62. De Kameleon stuurloos (1995, door P. de Roos)
63. De Kameleon op jacht (1998, door P. de Roos)
64. De Kameleon scoort! (2006, door Fred Diks)
65. Zet 'm op, Kameleon! (2008, door Fred Diks)
66. De Kameleon lost het op (2009, door Fred Diks)